

ТУНДЖЕР ДЖЮДЖЕНОГЛУ

ПОДСЛОН ЗА ЖЕНИ, ЖЕРТВА НА НАСИЛИЕ

(KADIN SIĞINAĞI)

Съвременна трагедия в две действия

Превод от турски: Лейля Шенер

Посвещавам на приятелката си, на скъпата Гюнер Ердемир...

Tuncer Cücenoglu
tcucenoglu@hotmail.com
cucenoglutuncer@gmail.com
www.tuncercucenoglu.com

ДЕЙСТВУВАЩИ ЛИЦА –

ДУДУ – около 75-80 годишна. От град Чорум. Старица, набита и изхвърлена на улицата от снаха си.

ФИДАН – 17 годишна. Дъщеря на ГЮЛЛЮ. Ученичка в последния клас на гимназията. Макар че е много привързана към баща си, дошла е с майка си, за да не я остави сама.

ДЕНИС – около 20 годишна. От град Адана. Завършила е осми клас. Красавица. Всячески се е постарала да се отърве от натиска на семейството си, живеещо в предградията на Истанбул. Проституирала е по улиците. След това се е подслонила тук. Изпратили са я на (разни квалификационни) курсове, след което са я настанили на работа.

АЛЖИР – около 35 годишна. От град Ерзурум. Мъжът и настоявал да се покрие. Възпротивила се е и се е подслонила тук. Постоянно сънува кошмари. Всяка нощ сънува че я убиват с камъни. Събужда се обзета от панически страх и дълго време не може да се освободи от въздействието на този сън.

ГЮЛЛЮ - около 38 годишна. От град Орду. Избягала е от Орду, когато мъжът и и изневерил с рускини. Взела е със себе си само Фидан, понеже е любимката на баща си.

ИЗМИР – около 35 годишна. Казва се Йетер. Мъжът и е шофьор, пияница и комарджия. Живеят в предградие на Истанбул. Омръзнало и от побои и се е върнала при родителите си в Измир, но е била принудена отново да се върне при мъжа си. Не е минало много време и отново е напуснала мъжа си, този път избягала с един негов приятел, често гостуващ в дома им. Но и той и нанасял побои и след известно време е поискал да я продаде в публичен дом. Отново се е върнала при мъжа си, но не издържайки повече на неуравновесения му характер се е приютила тук.

ЗЕЙНЕП - около 40 годишна. От Истанбул. Има висше образование. Директорка е на приюта. Омъжена е, има едно дете. Има проблеми с мъжа си.

СЕРАП - около 25 годишна. От Анкара. Психолог е по професия. Не е омъжена. Има приятел за когото иска да се омъжи ако успеят да разрешат проблемите си, най-големият от които е предстоящата военна служба на младежа.

НАЗАН – членка на разни благотворителни сдружения. Около 40 годишна. Ефектно облечена. Не е щастлива с мъжа си. Отдала се е на благотворителност.

ДИЯРБАКЪР – около 17 годишна. Наричат я Диярбакър, но истиското и име е Зилфо.

ХАТУН – около 50 годишна. Майка на Зилфо. Приела безропотно веднъж установените обичаи.

ДЕКОРАЦИЯ –

Хол в апартамент. Кухня в американски стил. Маса за хранене, евтина холна гарнитура. По стените висят с нищо незабележителни репродукции. Прозорец, гледащ към улицата. Телевизор монтиран на стената. Стерео. Външната врата и вратите към спалните са отворени. Врата водеща към тоалетната/банята, вътрешността на която ще видим в последната сцена. Пространство, подходящо да бъде използвано като психологически кабинет.

Място на действие – Истанбул

Сезон – есен

Време на действие – в наши дни.

ДЕЙСТВИЕ ПЪРВО

(Вратата се отваря и влиза ДУДУ. По нощница е. Затваря вратата и с тихи стъпки върви. Накуцва. Включва телевизора но той не работи. Изключва го и влиза в тоалетната.

От вътрешната стая влиза ФИДАН и безшумно затваря вратата. Облечена е в анизузи. Опитва се да включи телевизора но не успява и го изключва. Без да губи време се приближава до прозореца. Стои права до прозореца и се взира навън. В този момент звъни мобилния и телефон.)

ДУДУ – *(гледа телефона за да види кой звъни. Развълнувана, с тих глас започва да говори по мобилния телефон.)* Ало! Да. Сама съм. В хола. Станах преди малко. Слушам те... *(С трепет в гласа. Още малко и ще заплаче.)* Да... Добре. *(Радва се.)* Наистина ли? Кога?

(Влиза ДУДУ. С любопитство се вслушва за да разбере какво се говори)

ФИДАН – Да... Добре. Ще дойда. След малко всички ще станат. Не ми звъни. Пусни смс. Никой да не разбере. Добре. И аз... *(затваря мобилния телефон)* Добро утро, лельо Дуду.

ДУДУ – Добро утро Фидан. Кой беше на телефона?

ФИДАН - Приятел от гимназията.

ДУДУ – *(Със съмнение)* Какво казва?

ФИДАН - *(объркана, не знае какво да каже)* Нищо.

ДУДУ – Как тъй нищо. Говорихте вие нещо.

ФИДАН – Нищо особено. Пита ме как върви записването. *(Сменя темата)* Телевизорът не работи лельо Дуду.

ДУДУ – Не работи. Може би няма ток.
(ФИДАН светва лампата. Светлина облива гостната)

ДУДУ – В електрическата централа имам предвид. Телевизора снощи работеше.
(Внезапно) Внимавай да не кривнеш от правият път!

ФИДАН – Какво искаш да кажеш?

ДУДУ – В Истанбул сме. Не сме в провинцията.

ФИДАН – Защо ми казваш това?

ДУДУ – Недей да тревожиш майка си.

ФИДАН – Никога. Не бих направила нищо което да я огорчи.

ДУДУ – Красиво момиче си. А те тукашните мъже не са като вашите.

ФИДАН –Скрили сме се тук. Кой ли ни вижда, поглежда?

ДУДУ – Всеки ден отиваш в маркета за хляб и вестници. Младите мъже ще те подлъжат.

ФИДАН – Никой не може да ме подлъже, лельо Дуду.

ДУДУ – Могат. Тукашните мъже знаят как. Дяволи недни. Онова момче те изядда с очи.

ФИДАН – Кое момче?

ДУДУ – Онова, дето работи в маркета. Чернокосо такова. Слабовато. Мислите си че не ви забелязвам. Смеехте се. Говорехте и се смеехте. Мислите си че няма да забележа.

ФИДАН – Питаше ме откъде съм. "От Орду съм," му казах. Нищо друго не сме си говорили.

ДУДУ – То тъй се започва. После да не кажеш че не съм те предупредила.

ФИДАН – Родом е от Самсун. "Земляци сме," ми каза. Друго не сме си говорили. Недей казва на мама. Погрешно ще разбере.

ДУДУ – Какво да не казвам?

ФИДАН – За момчето от маркета. И че съм говорила с някого по телефона. Ако и кажеш ще ме подложи на кръстосан пазпит. Разбрахме ли се лельо Дуду?

ДУДУ – Няма. С мене можеш да споделиш всичко. Мога да пазя тайна.

ФИДАН – Нямам никакви тайни.

ДУДУ – Защо се вълнуваш тогава?

ФИДАН – Страхувам се да не разбере нещата погрешно. Разбираш ли ме?

ДУДУ – Да.

ФИДАН – *(меко)* Баща ми много би се огорчил. Не искам да огорчавам татко. Особенно него.

ДУДУ – Майка ти нека се огорчава, така ли?

ФИДАН – И мама да не се огорчава. Но за татко много ми е жал.

ДУДУ – Откъде ще разбере баща ти ?

ФИДАН - Ако разбере. Би се огорчил. Много ме обича татко. Колко пъти е идвал да ми се любува докато спя. Дойде, погледне ме, после отново...

ДУДУ – Ако те обичаше толкова много не би те поставил в такова положение. Не би се подвел по чужбинските курви.

ФИДАН – То е друго нещо. Не е виновен само баща ми.

ДУДУ – Трябваше да предупредиш майка си.

ФИДАН – Колко пъти и казах. Но слуша ли ме мама? Баща ми е същински ангел, лельо Дуду. Чужбинските жени са напудрени и боядисини, а мама все се муси... *(Сменя темата)* След малко всички ще станат. Колко хляба да взема?

ДУДУ – *(Влиза в кухнята. Проверява.)* Четири са достатъчни. Ти най-добре купи пет.

ФИДАН – Друго? Какво друго да купя освен вестник?

ДУДУ – Толкоз.

(Фидан си облича палтото. Връзва забрадка. Взема тетрадка)

ДУДУ – Да не забравиш да отбележиш коя дата сме. После да нямаме проблеми.

ФИДАН – няма да забравя. *(излиза)*

(ДУДУ влиза в кухнята, поклаща глава. Слага чайника. Пали печката, отново се опитва да включи телевизора. Телевизорът не работи. изключва го. С бавни стъпки се движи. Избърсва праха от масата. броейки, безшумно слага чиниите, вилиците и ножовете на масата)

ДЕНИС *(Влиза от вътрешната стая. По нощница е. Държи дрехите в ръцете си. Включва телевизора. Слага дрехите върху дивана. Бърза.)* Добро утро, лельо Дуду.

ДУДУ – Добро утро красавице! Пак изгря като слънце! Телевизорът не работи. Как си дете мое?

ДЕНИС – *(изключвайки телевизора)* Добре съм, лельо Дуду. Кога се събуди?

ДУДУ – Преди малко.

ДЕНИС – *(Влизайки в банята)* Да беше ме събудила и мен.

ДУДУ – Сърце не ми даде

ДЕНИС – *(отвътре)* Трябва да бързам днес.

ДУДУ – След малко щях да те събудя.

ДЕНИС – *(влиза с бързи стъпки избърсвайки лицето си с хавлия)* Днес шефовете щели да правят заседание. По-честичко трябва да им се въртя пред очите. Права ли съм, лельо Дуду?

ДУДУ – Права си. Далеч от очите далеч от сърцето. Колкото по-често те виждат толкова по-добре.

ДЕНИС – *(Прави грим докато говори)* Днес ще получа първата си заплата. Довечера имате торта от мене.

ДУДУ – Да ти даде Бог добро!

ДЕНИС – Как мислиш, колко ще ми дадат?

ДУДУ – Не знаеш ли колко ти е заплата?

ДЕНИС – Директорката каза че е неприлично да се пита. Не попитах. Да даде Бог заплата да е добра. Все пак му казах на шефа. "Две приятелки ще наемем квартира." Попита ме колко е наема. Казах му. Замисли се.

ДУДУ – Ама не е само наема. Трябват пари и за храна, пътни...

ДЕНИС – Ще ходя пеша до работата. Квартирата е близо. Но за останалото си права. Храна, облекло, джобни... *(Облича се.)* Всичко струва пари, лельо.

ДУДУ – *(Сервира и закуската.)* Откажи цигарите. Те също струват пари, дъще.

ДЕНИС – Да си уредя живота, обещавам, ще зарежа цигарите.

ДУДУ – Зарежи ги. То сега си млада, не си даваш сметка. Но занапред здравето ще ти създаде много проблеми. Заряхах ги преди години ама още кашлям. *(Оставя чашка чай върху масата.)* Хайде, пий си чая, да не изстине.

ДЕНИС – *(Облича се и закусва в същото време)* Как ще ти изплатя добрините, лельо Дуду. Нито една сутрин не ме изпрати на работа без да съм закусила... Милата ми, едничката ми... *(Прегръща и целува ДУДУ.)* Ти си ми едничка.

ДУДУ – Иди го кажи на снаха ми Сойка.

ДЕНИС – Ще и го кажа.

ДУДУ – Третираше ме като прислужница. Всяка сутрин ставах рано рано, приготвях закуска за сина и за децата. Обличах ги, изпращах ги на училище. Сина ми, глупавичкия, отиваше на работа. Вършех цялата домашна работа. Пране... чистене... Сама. Едва се движех от болки в кръста. Какво ли чаках в замяна? Една паница храна. Но и това и се видя много. Щото не е човек снаха ми. Не ме обикна. Спеше до пладне. Веднъж-дваж и

казах че не бива тъй. Но вдигна цялата къща на крак. В какво ли се провиних? "ранно пиле рано пее" и казах само. Обидила ми се е. Нито веднъж не ми каза "благодаря мамо". Да бях си отрязала езика по-добре. Накрая ме наби и ме изхвърли на улицата.

ДЕНИС – Не е само в нея вината, лельо.

ДУДУ – И син ми ли е виновен, казваш?

ДЕНИС – Разбира се. Длъжен беше да те закриля.

ДУДУ – Не ме размивай.

ДЕНИС – "Всичко зависи от мъжа". Дядо ми все това казваше.

ДУДУ – Какво ли може той. Мъж под чехъл. Върти го на пръста си. Нито веднъж не му е подала даже чаша чай. Рече ли да подаде синът ми ми прави знак, "подай ми ти", казва значи, "чаша чай". (*имитира сина си*) "Уморява се милата ми, децата я довършват." Казва и мила на тая никаквица. Дето ако имаше начин би ме заставила да родя вместо нея. Две-три години чака доде забременее, да не и се развали фигурата.

ДЕНИС – не готвеше ли?

ДУДУ – (*Усмивайки се*) Готвеше. Веднъж на месец. Помня сготвила пиле. Сложила го в тенджерата под налягане без да изчисти вътрешностите. Ех, сварило се пилето, червата се изсипали в дъното на тенджерата естествено. Първо на моя некадърник му сервира. Да беше видяла как яде, чак ушите му пръщят. ...Но все едно че люта чушка дъвче. "Всичко е толкова вкусно, скъпа" и вика. Рекох да опитам. Чиста отрова. Изплюх набърже а то щях да се отровя. Взех чинията пред него. "Не му ли изчисти вътрешностите на туй пиле?" я попитах. Знаеш ли какво ми отговори- "Ами аз си мислих че пилето е изчистено."

ДЕНИС – (*смее се*) Ти си родена актриса, лельо Дуду. Как хубаво имитираш.

ДУДУ – (*поласкана е*) Актърството ми е втора природа. Животът ми мина като филм, във който главните роли играхме аз и снахата. Но знаеш ли кое най-много ме заболя?

ДЕНИС – Кое, лельо?

ДУДУ – След като снаха ми ме наби и ме изхвърли на улицата, дойде моя никаквец. Чаках го да се върне от работа в ъгъла на улицата. Къде можех да ида? Приблужи се до мен, още малко и ще се разплаче. "Хайде да си вървим в къщи, майко" ми каза. "Няма да дойда" му отвърнах, исках да се погледея малко. "Кракът ми повече няма да стъпи там, дето ме наби!" Тъй му казах. Разбира се че щях да се върна, къде ще ида. Знаеш ли какво ми рече? "Превързахме и ръката майко. Не може да се справи с домашната работа. Няма кой да се грижи за мен и за децата. Хайде, ела си в къщи." Господ бог ми е свидетел, дожаля ми. Помислих че е паднала и си е счупила ръката... Не за нея, за децата ми стана жал. "Какво стана? Падна ли? лошо ли се удари?" го попитах. Знаеш ли какво ми отговори, "Счупила си е ръката като те удряла. Пожали ни. Ела си в къщи." Побира ли ти го ума, жали тая дето бие майка му. Жали че е счупена ръката дето удари

майка му! Даже и не забелязва посинялото ми око, кръвта по ръцете ми... Не издържам повече. “Върви по дяволите” му казах, и му се изплюх в лицето.

ДЕНИС – Пада му се!

ДУДУ – Обърнах му гръб и заминах. И след това се подслоних тук.

ДЕНИС – Вдън земя да се продъни!

ДУДУ – *(жал и е за сина)* Него не, снахата проклинай!

ДЕНИС – Дано и изсъхнат ръцете! От душа се моля, лельо Дуду, господ да ми даде свекърва като тебе!

ДУДУ – Да даде господ!

ДЕНИС – Искам го със цялото си сърце! *(шегува се)* Нямах ли друг син, лельо Дуду? Да му пристана.

ДУДУ – Къде ти... Все момичета. Рано рано си отидоха от този свят. Като че кой-знае каква радост ги чакаше на оня... само този никаквец остана жив. Бог да го прости, с покойния ми мъж се грижехме много за него, гледахме го като зеницата на окото си. То белким затуй не стана човек от него, кой знае?

ДЕНИС – Твоите спомени са по-тъжни дори от моите, лельо.

ДУДУ – Ако взема да разкажа всичко което съм преживяла, телевизионен сериал ще се получи. Какво ли само не ми мина през главата? Питай ме защо накуцвам например... Хайде, питай!

ДЕНИС – Защо? *(поглежда ръчния си часовник)* Разказвай, слушам те, ама бързо разказвай.

ДУДУ – *(охотно разказва)* Живеехме в дървена къща кога се ожениха. Стара, двуетажна... Със стълба между двата етажа. Слизаме веднъж на долния етаж. Изведнъж снаха ми Сойка падна върху мене. Изтърколих се надолу, ни жива ни умряла. *(показва крака си)* Счупи се от две места. На кого ли не го показахме. Изхарчихме и малкото пари които имяхме... Но напразно. Ей го на, за нищо не го бива.

ДЕНИС – Че какво общо има това със снахата?

ДУДУ – Колко си ми наивна. Ами бутна ме надолу, уж че и се подхлъзнал крака!

ДЕНИС – *(със съмнение)* Чак пък толкова!

ДУДУ – Ами помисли си, що не се сгромоляса заедно с мене, щом и се подхлъзнал крака? Хубаво си помисли. С едната ръка се държеше за перилата, с другата ме бутна. Още ми е пред очите.

ДЕНИС – *(изправя се)* Трябва да тръгвам вече. Да не закъснея. После пак ще си поприказваме. Приятно му е на човек да приказва с тебе. До скоро!

ДУДУ – Много неща има за разказване! И то такива, че му е трудно на човек да повярва!

ДЕНИС – Разбирам.

ДУДУ – Господ здраве да ти дава!

ДЕНИС – И шефа щедрата заплата!

ДУДУ – Дано, мила дано !

ДЕНИС – Моли се за мен.

ДУДУ – Ще се моля за теб.

(Денис излиза клатейки глава. ДУДУ се моли и в същото време подрежда чиниите на масата. Сервира закуската... На вратата се звъни три пъти, "свой" е. ДУДУ отваря вратата. Влиза ФИДАН.)

ДУДУ – Защо закъсня?

ФИДАН – изтече много време докато разопаковат вестниците. Чаках да донесат и пресен хляб от фурната. Телевизорът им работеше, лельо Дуду. *(Оставя накупеното и отново включва телевизора но той не работи.)* Не работи.

ДУДУ – Снощи нищичко му нямаше.

ФИДАН – Развалил се е значи.

ДУДУ – Ще изгърва два сериала. Онова момче беше ли там?

ФИДАН - *(преструвайки се че не знае за кого става дума)* Кое момче?

ДУДУ – Онова, от Самсун.

ФИДАН – Беше.

ДУДУ – Говорихте ли нещо ?

ФИДАН – Какво ще говорим с него, лельо Дуду?

ДУДУ – *(Вади хляба от торбата с продукти. Докосва хляба.)* Хайде събуди народа. Да закусят с пресен, топъл хляб.

ФИДАН - *(отваря вътрешната врата и вика)* Добро утро! Закуската е готова.

ГЮЛЛЮ - *(Влиза. Не си е доспала както винаги.)* Добро утро!

ДУДУ – Добро утро! Не можа ли да заспиш?

ГЮЛЛЮ - (*със слаб глас*) Не можах. Алжир отново не ми даде да заспя. Вие ми се свят.

ДУДУ – Като се наметна с юргана, ако ще барабани да бият пак не могат ме събуди.

ГЮЛЛЮ – Не помага. Цяла нощ като че води война... (*включва телевизора*)

ДУДУ – Не работи..

ГЮЛЛЮ – Защо?

ДУДУ – Де да знам.

ГЮЛЛЮ - (*изключва телевизора.*) Както и да е. Назан ще дойде днес. Ако трябва ще даде телевизора на ремонт.

ДУДУ – За всичко се грижи. Да и даде бог дълъг живот.

ГЮЛЛЮ – Добре че я има Назан. Ако при всеки проблем чакахме кметството, дълго щяхме да чакаме.

ИЗМИР – (*Влиза. Енергично се движи*) Добро утро на всички.

ГЮЛЛЮ – Добро утро.

ДУДУ – Добро утро.

ИЗМИР – Не си включила телевизора!

ДУДУ – Развалил се е.

ИЗМИР– Трябва да го дадем на ремонт. (*Приближава се до масата, отчупва си от хляба без никой да я види*) Пак си приготвила закуска лельо. Да си ни жива и здрава.

ДУДУ – Да ви е вкусно!

ИЗМИР – Големи ленивки станахме. Какво ли ще правим като ни напуснеш?

ГЮЛЛЮ – Трудно ще ни напусне.

ИЗМИР – Ще дойде и нейният ред. На всекиму ще дойде реда.

ГЮЛЛЮ – Божа работа.

ИЗМИР– Иде зима. Много са тези, които вече си отиват. Колко е тъжно, нали? Някой ще издъхне за да остави леглото си на леля Дуду. Своего рода баланс.

ДУДУ – Кой ли знае. Току виж дошъл и моят ред.

ГЮЛЛЮ – Опазил бог.

ИЗМИР – Да не съм чула повече да говориш така. Все се моля да ти даде бог дълъг живот.

ДУДУ – Молитви те не удължават живота. Отива си на кого му дойде времето. Току виж бог ме е прибрал при себе си доде чакам да се освободи легло.

ГЮЛЛЮ – Не говори така. Да се живее е хубаво въпреки всичко.

ДУДУ – Не казвам че не е хубаво. Пък и да не е, с репетиции няма да стане по-хубаво. Но кога ти изтече времето трябва да си идеш. Така са сложени нещата. Ако питате мене никой да не си отива.

ГЮЛЛЮ – Ама кой ли ни пита нас. Както се разпореде господ бог. Сама каза, "Отива си на кого му дойде времето".

ДУДУ – Чувствам се зле все пак. Бих искала никой да не умира и аз да не отида в старчески дом. То се знае какво чакат старите хора които живеят там. Не мисля че разположението на духа им е отлично. Тъжни са хората които нямат цел в живота. А тамошните нямат цел.

ИЗМИРЛ– Като че тукашните имат... Тук по-ли е добре от старчески дом? Не бъди неблагодарна. Толкова хора бяха задействани в тази история. Даже самия шеф.

ДУДУ – Нямам нищо против да остана тук до края на живота си. Заедно с вас. Хайде, извикай Алжир!

ИЗМИР – *(Влиза във вътрешната стая. Чува се гласът и)* Събуди се.... Време е за ставане. Хайде!

(ГЮЛЛЮ и ФИДАН сядат на масата. Отвътре влиза АЛЖИР.)

ДУДУ – Добро утро.

ИЗМИР – Добро утро Алжир.

ГЮЛЛЮ – Добро утро, мила.

ДУДУ – Как си дъще?

АЛЖИР – Как да съм? Пак сънувах странни сънища. Цяла нощ хвърляха камъни по мен. И баща ми беше сред тях .

ДУДУ – На добро е да сънуваш баща си.

АЛЖИР – Кое му е на добро? Струпал купчина камъни, хвърляше ги по мен без да си даде почивка. "Недей тате" му казах. Но гласът ми не се чуваше. Не знаеше че замеря с камъни мене. Ако знаеше би ли го сторил?

ГЮЛЛЮ – *(С тих глас се обръща към останалите)* Какво ще правим? Всяка нощ един и същи сън.

АЛЖИР – И вие бяхте там. Всичките. Леля Дуду, Гюллю, Измир, Фидан, директорката, дори госпожица Серап...

ДУДУ – Как ме сънува?

АЛЖИР – Сънувах те такава каквато си.

ДУДУ – Какво правех?

ИЗМИР – Събираше камъни. И после ги раздаше. От време на време ме целеше с тях.

ДУДУ – Никога не бих направила такова нещо.

ИЗМИРЛ– Това е само сън.

АЛЖИР – Сега си спомних. Подаваше чай на всички дете се бяха струпали там. Страх ме е вече дори да се изтегна на леглото.

ГЮЛЛЮ – *(Плахо пита)* Аз какво правех Алжир?

АЛЖИР – Замеряше ме с камъните дете ти ги подаваше леля Дуду. От време на време се подсмиваше подигравателно.

ГЮЛЛЮ – Лошите неща които сънуваш, в действителност са натоварени с точно обратното. Значи ми е било мъчно за тебе.

АЛЖИР – Щото ти беше мъчно ме замеряше с камъни, нали така? И то непрекъснато. Събираше камъни и ги подаваше на Фидан че и тя да ме замеря.

ГЮЛЛЮ – Какви ги говориш Алжир! Аз бих ли хвърляла камъни по теб? Бих ли позволила някому да те замеря с камъни?

АЛЖИР – Какво, да не би да лъжа? Казвам това което видях. *(Обръща се към ИЗМИР)* А ти се наведе и взе от земята най-големия камък. Не успя да го вдигнеш с една ръка обгърна го с двете. И с цяла сила го стовари върху ми. Опитах се да се запазя с ръцете си, но не успях. *(показва как се е опитала да се запази от стоварващия се на главата и камък)* Закопаха ме в земята. Само главата ми се вижда. Камъкът беше толкова голям че ми разби главата, шурна кръв след удара. А шефката крещи, "Каквото си дробила това ще сърбаш Алжир!"

ИЗМИР – Назан беше ли там?

АЛЖИР – Беше! Носеше камъни с ръчна количка. *(Показва как)* Стовари ги и отново тръгва да я напълни с камъни. Сега се сетих... В количката имаше и друго освен камъни. *(Мисли)* Ябълки. Дори пакетче леблебии.

ИЗМИР – Нали все ни носи, затова ти се е присънило.

АЛЖИР – Госпожица Серап креще без да спира- "Нищо от това което виждаш не става в действителност. Само ти се струва." А аз и викам, "Нима не виждаш че ме замерят с камъни" Но тя не ме чува. Момчетата от маркета, и те хвърляха камъни по мен! А онова животно, мъжа ми, все крещи, "Не ме слушаш! Не спазваш правилата на исляма!" Кръвта шуртеше от главата ми и образува голяма локва.

ДУДУ – Стига толкова. Не разказвай повече. *(Подава огледало и го държи пред лицето на Алжир)* Какво виждаш? Хайде покажи. Виждаш ли нещо?

ГЮЛЛЮ – *(опипва дрехите на АЛЖИР.)* Цяла си в пот. Хайде, смени си бельото. *(ГЮЛЛЮ повдига АЛЖИР и я повежда за ръка във вътрешната стая.)*

ИЗМИР – Да кажем на госпожица Серап да поговори с нея.

ДУДУ – Че каква полза ще има?

ИЗМИР – Ще се успокои. Два-три дена ще бъде малко по-спокойна. А то както е тръгнало не върви на добро. Страхувам се че няма да и издържат нервите.

ДУДУ – Може би е най-добре да я настанят в болница.

ИЗМИР – Да кажем и на директорката. Все ще да намерят начин да и помогнат.

ДУДУ – Капка ум не и остана.

ИЗМИР – Тихо. Да не чуе.

ДУДУ – за нейно добро го казваме.

ИЗМИР – все пак да не чуе.
(АЛЖИР и ГЮЛЛЮ влизат в гостната. Сядат не масата. ФИДАН подава чай.)

ДУДУ – Приятен апетит. Да ви е вкусно.

ГЮЛЛЮ – Благодаря.

ИЗМИР – Охх, сварила си и яйца. Направи ни бъркани яйца със зеленчуци и месо.

ДУДУ – Разбира се. Стига да има продукти.

ГЮЛЛЮ – Да поискаме от Назан. Половин кило месо и 3-4 яйца са достатъчни.

ДУДУ – И чесън. Да не забравите да поискате чесън.

ГЮЛЛЮ – Работата да опре до чесъна...

ДУДУ – Ще си оближете пръстите!

ИЗМИР – Прибави и червен пипер, от люти чушки. *(слага червен пипер в чинията си.)*
Не мога да му устоя на лютия пипер. Страхотно ми отваря апетита.

ДУДУ – Може би затуй ти е все горещо.

ИЗМИР– Охх, бъркани яйца. Да ми е вкусно!

ГЮЛЛЮ – *(забелязва че Фидан яде бързо)* Дъще, яж по-бавно, дъвчи добре.

ИЗМИР – Ще хванеш язва.

ГЮЛЛЮ – За къде бързаш?

ФИДАН – Така съм свикнала, какво да правя?

АЛЖИР – Много ми е студено. Замръзвам.

ГЮЛЛЮ – *(Влиза във вътрешната стая. Връща се с плетена вълнена жилетка. Помага на АЛЖИР да облече жилетката)* Въобщо не се пазиш. Ще се разболееш. Трябва да си смениш белъто когато се изпотииш.

АЛЖИР – Благодараря ти.

(Фидан е довършила закуската си. Минава и сяда в креслото. Пие чай и преглежда вестника)

ФИДАН – Леле, леле!

ГЮЛЛЮ – Какво се е случило, Фидан?

ФИДАН – Чакай малко

ИЗМИР – Е кажи де!

ФИДАН – Помниш ли, вчера бяхме чули изстрели?! Във вестника пишат за това.

(Отвън се чува настойчив клаксон.)

ИЗМИР – аха, моя дойде.

(Става и се приближава до прозореца. Поглежда през пердето.)

ФИДАН – *(оставя вестника. идва до ИЗМИР и гледа задно с нея през пердето на прозореца)* Пак е дошъл.

ДУДУ – Всеки ден по същото време. Като по часовник.

ИЗМИР – Дано се продъни вдън земя!

ГЮЛЛЮ – *(Приближава се до прозореца и отпивайки глътка чай, незабележимо поглежда)* От него няма спасение !

ИЗМИР – Гледай ти... Отново се е напил до козирката!

ГЮЛЛЮ – *(подсмива се)* Пиян от е от любов.

ИЗМИР – Няма гордост в тоя човек

ДУДУ – Гордостта не е по-силна от любовта!

ИЗМИР – вече не изпитвам нищо към него.

ДУДУ – Ти бягаш, той те гони. Знаеш ли какво трябва да направиш?

ИЗМИР – Знам ами. Трябва да слеза долу и да го набия едно хубаво! Веднъж го направих.

ГЮЛЛЮ – Кога?

ИЗМИР – Пак беше дошъл пиян в къщи. Разсъмваше се. Цяла нощ не бях мигнала и току-що бях заспала. Почувствах някаква тежест върху себе си, миризма на ракия и чесън... отворих очи, блъснах го но не ми стигнаха сили! Беше тежък като мъртвец. Събуваше си панталона. Отървах се и с все сили започнах да го налагам с пръчката дето все я държах под ръка! Здрав бой беше. И сега трябва да му тегля един такъв бой!
(хващат я за да не излезе)

ГЮЛЛЮ – Стой!

ДУДУ – Недей!

ГЮЛЛЮ – Ще станем обект на клюки в махалата!

ДУДУ – Директорката ще ни се разсърди!

ИЗМИР – Добре де, разбрах... Оставете ме! *(поглежда през прозореца незабележимо)* Вижте го тоя пиандрош, едва стои на крака!

ДУДУ – Преди също ли почваше да пие още от сутринта?

ИЗМИР – Нов навик му е.

ГЮЛЛЮ – Не е ли плик това дето го върти в ръцете си? Пак ти е написал писмо. Ще го даде на директорката за да ти го върчи.

ИЗМИР – Вдън земя да се продъни дано заедно с писмата си! Щом една жена бяга от дома си значи има защо... не издържам повече! Нямам сили. Три пъти избягах. Търпи ли се мъж като него? Но и останалите не бяха по-стока! Избирах по-малкото зло и всеки път се връщах при него. А то щях да попадна на улицата! Но никога вече няма да се върна при него! По-добре да стана проститутка отколкото отново негова жена!

ГЮЛЛЮ – Успокой се!

ДУДУ – Недей се връща щом не искаш.

(Отвеждат я далече от прозореца)

ГЮЛЛЮ – *(към Фидан)* Дай чаша вода.

(ИЗМИР пие вода. Успокоява се малко.)

ИЗМИР – Пълен маниак. Харчи пари на вятъра. Турил си надпис на колата. *(имитира)* "Ибрахим ме научи да любя, Ферди да плача, Орхан да свиря на баглама". "Как е?" ме пита. "Много е добре" казвам, какво мога да кажа. Минават две седмици, боядисва наново колата, този път туря нов надпис "Открих механа, отсреща гробище. Ако се сетиш за мен и ме потърсиш, в механата съм, или отсреща." "Как е?" ме пита пак. "Много е добре" казвам, какво мога да кажа. Нали ви казвам, пълен маниак.

(жените едва се сдържат да не се разсмеят)

ГЮЛЛЮ – Забавен мъж

ИЗМИР – *(стои на крак)* Много забавен няма що!

ДУДУ – Смешни неща върши, аз на твое място не бих го приела на сериозно.

ГЮЛЛЮ – Какви други надписи туряше на колата?

ИЗМИР – Какви ли не?!... *(замисля се за момент)* "имаш ли пари иди свят да те види, нямаш ли стой си в къщи, тъща да те види."

ГЮЛЛЮ – Седеше ли си в къщи като нямаше пари?

ИЗМИР – Седеше. Колкото да си свали панталона. А след туй пак да пребоядиса колата. Някои надписи и на мене ми допадаха. Смешен мъж е, което си е право право! Кога карахме медения месец "за тебе са всички тия надписи" ми казваше. "Не са ми достатъчни часовете прекарани в сън и часовете прекарани с теб ." " прободи ме с кама, сърцето ми да стане на парчета, но не ме пробощдай дълбоко, понеже в дълбокото крия тебе." Все от тоя род.

ГЮЛЛЮ – трогателно, много романтично!

ДУДУ – Влюбен е в тебе! Луд е по тебе тоя!

ИЗМИР – Каква любов? Що за любов?! Чуйте последния му надпис, моля ви се- "Внимание- самотен мъж в автомобила." Гледай ти! "елате", казва на жените, "сам съм," Аз да не съм вчерашна. Веднъж го хванах в колата. Бях се отбила в стоянката, казаха ми че вози клиент. Тръгнах пешком към главната улица. И какво да видя? Моя с клиентката в таксито. А таксито в къшето на тъмно. Лочат бира. Отде ли я е намерил тая брантия. "Какво правите?" ги питам. Какво ми отговоря мислите, "чака ни дълъг път затуй спрях да напълня бензин" ама не му е до бензин. Ясно че бензина му трябва за да я откри някъде на по-пусто местенце. Тогава и избягах.

ГЮЛЛЮ – Правилно.

ДУДУ – Не го е срам.

ГЮЛЛЮ – Това е вече прекалено.

ИЗМИР – Никога вече няма да се върна при него! Каквото ще да става! Не съм ли права?

ДУДУ – Всички мъже са едни и същи.

ГЮЛЛЮ – Моя също. Отначало всичко бе наред. От работа в къщи от къщи на работа. Не поглеждаше чужди жени. Един такъв стеснителен... Каквото кажа с всичко се съгласяваше. Захвана се с една грузинка и изгуби малкото ум дете го имаше. Орду е малък град. Всички забелязали колко се е променил. Всички освен мен, разбира се. Подочух нещо отгук-оттам но не повярвах. А после научих че е взел апартамент под наем.

ИЗМИР– Как разбра?

ГЮЛЛЮ – Мъжът ми печелеше добре, слава богу. Но откак почна да се води с тая брантия, не стигаха парите. "има икономическа криза, харчете по-малко" ни казваше. И аз харчех по-малко. А той луксозен апартамент взел под наем. (*забелязва че ФИДАН е в стаята*) Иди, оправи леглата. Хайде. (*продължава, след като ФИДАН влиза във вътрешната стая*) Трудно е да озаптиш мъж, на когото късно му са се отворили очите. Но не клюмнах веднага. Принудих я да се върне в Грузия. Мислите си че всичко се оправи, къде ти, веднага си намерил друга като нея. Този път от Молдавия. То всички мъже в града бяха полудели. Азербейджанки, рускини, казачки, даже племенникът ми си беше хванал една киргизка. Както и да е... После почнаха побоите. И аз взех Фидан със себе си и се магнах от къщи.

ИЗМИР – Трудни дни те чакат Гюллю. Фидан още учи. Как ще живеете, с какво?

ГЮЛЛЮ – Имам малко спестени пари. Все някак ще се оправим. Най-трудното е че съм далеч от децата. Толкова ми е мъчно за тях! Но моя няма да издържи дълго без нас. Много е привързан към Фидан, тя му е любимка.

ИЗМИР – А ако не дойде?

ГЮЛЛЮ – Ако не дойде той си знае... ще се уредим по-някакъв начин. Каквото ни е писано това ще стане.

(мълчат. Отвътре иде ФИДАН. Взема вестника и сяда. Жените продължават да мълчат.)

ДУДУ – Какво пишат вестниците Фидан?

ФИДАН – Убили са някого тука, в нашия квартал.

ГЮЛЛЮ – Кога?

ФИДАН – Вчера. Помните ли, чухме изстрели.

ИЗМИР – Един ден и аз ще убия някого.

ГЮЛЛЮ – Сигурни ли са че в нашия квартал?

ФИДАН – Вижте. Сложили са снимката на областния управител. "Наш дълг е да помогнем на З." пише.

ДУДУ – Колко е красива!

ГЮЛЛЮ – Избрали са я за най-красивото момиче на Диярбакър. На годините на Фидан е.

ФИДАН – Избягала е с момчето в което било влюбено.

ГЮЛЛЮ – *(тихо)* Да пази бог.

ДУДУ – Чети.

ФИДАН – *(чете)* Убийство поради поругаване на чест! Няколко часа до сключването на брака малкия брат на красавицата от Диярбакър, застреля жениха. Момичето е успяло да избяга и сега се крие от малкия брат който се е заклел че ще я убие

ИЗМИР – ясно какво я чака.

ДУДУ – Недей да четеш по-нататък. Зле ми става.

ГЮЛЛЮ – Как може брат да иска да убие сестра си, не ми го побира ума...

ИЗМИР – Знаете обичая. Посегнал е а на жениха, не на сестра си...

ГЮЛЛЮ – Не е, понеже е успяла да избяга.

АЛЖИР – Казвам ви че ме убиват с камъни, не ми вярвате.

ГЮЛЛЮ – Говорим за истинско убийство, Алжир. Това не е сън.

(ГЮЛЛЮ включва радиото. Чува се музика.)

ДУДУ – Как може да посегнеш на толкова красиво момиче?

ГЮЛЛЮ – Красива като истинска актриса.

ДУДУ – Полицията не успяла да залови брата. Страх ме е че ще намери сестра си и ще я убие.

ИЗМИР – Кмета няма да позволи такава нещo.

ГЮЛЛЮ – Как няма да позволи? в къщи ли ще я прибере?

ИЗМИР – Да бяха сложили и снимката на брат и. Да го разпознае който го види.

ГЮЛЛЮ – Правилно.

ДУДУ – Че откъде ще намерят снимката му?

ИЗМИРЛИЙКА – Много лесно. Достатъчно е да научат домашния адрес от момичето. Оттам нататък лесно. Хората ще го разпознаят, ще се обадят на милицията и тя ще го арестува. Така ще спасят момичето.

ГЮЛЛЮ – Трудно ще се обадят. Чуват ли че става дума за опетнена чест уверена съм че няма да го издадат в милицията, напротив ще му помогнат и ще му кажат къде се крие момичето. Кмета прави грешка. Подлага на риск живота на момичето като дава интервю по вестниците.

ИЗМИР – А аз мисля че вината е във вестниците.

ГЮЛЛЮ – Знае че я чака смърт и въпреки това бяга с любимия. Що за лудост?!

ИЗМИР – Обичаш ли готов си на всичко.

ДУДУ – Обичта е под влияние на страстта. Страстта е неукротима, подлудява, и остава само тя.

(отново всички се умълчават. От улицата се чува звук на клаксон след което шум на кола)

ГЮЛЛЮ – *(поглежда през прозореца)* Отива си твоя.

ИЗМИР – прав му път.

ГЮЛЛЮ – Значи иде директорката. Дал и е писмото и си отива.
(на вратата се звъни три пъти)

ГЮЛЛЮ – Нали ви казах. *(отваря вратата)* Добре дошли госпожо Зейнеп.

ЗЕЙНЕП – *(влиза. Държи писмо и папка в ръката си. Едното и око е посиняло. Носи слънчеви очила.)* Добър ден на всички.

ДУДУ – Добре дошли госпожо.

ИЗМИР – Добре дошли

АЛЖИР – Добре дошли.

ЗЕЙНЕП – *(обръща се към ФИДАН)* Няма ли да кажеш добре дошла? Сърдити ли сме?

ФИДАН – Може ли такава нещо лелю Зейнеп?

ЗЕЙНЕП – Шегувам се. *(обръща се към ИЗМИР)* Твоя пак е сменил надписа на колата. "Ако в сърцето ти няма място за мен мила, не се притеснявай, съгласен съм да стоя на крак." Заповядай. *(протяга писмото)*

ИЗМИР – Благодаря госпожо.

ЗЕЙНЕП – Трудно ще се отървеш от него! Всяка сутрин е под нашия прозорец.

ДУДУ – Какво ти стана на окото?

ЗЕЙНЕП – *(вижда се че лъже)* Стоях на предната врата. Точно в този момент портиерът отвори вратата.

ГЮЛЛЮ – Да пази бог!

ИЗМИР – Да пази бог!

ДУДУ – Окото е много ценен орган.

ЗЕЙНЕП – Ех, както и да е. Не е нещо сериозно.

ДУДУ – Да беше си направила компрес с брашно. Или месо. Синината веднага преминава.

ЗЕЙНЕП – Отидох на лекар. Сложи лед. Добре че е точно на предната улица. *(сменя темата.)* Не сте включили телевизора?

ДУДУ – Не работи.

ГЮЛЛЮ – Снощи работеше.

ИЗМИР – А тази сутрин не работеше.

ЗЕЙНЕП – Извинете ме за минута. *(слага папката върху масата и влизайки в банята добавя)* ще го дадем на ремонт. *(жените говорят тихо между себе си)*

ДУДУ – Пак я е набил.

ИЗМИР – Портиерът блъснал вратата. И ние повярвахме.

ГЮЛЛЮ – Какво да каже, бедната. Срамува се.

ИЗМИР – (*АЛЖИР плете. ИЗМИР се закача с нея.*) Нищо чудно да са я уцелили с един от камъните захвърлени по тебе.

АЛЖИР – Току виж и тя дошла при нас да се приюти.

ГЮЛЛЮ – Всичко е възможно.

(ДУДУ прави кафе на ЗЕЙНЕП)

ГЮЛЛЮ – Аз да съм на нейно място нито секунда не бих прекарала в оная къща. Жена с образование. Печели добре. Защо го търпи?

ИЗМИР – Мъжът и прилича на много добър човек. Никой не би казал че бие жена си. Един такъв тихичък, мълчалив.

ДУДУ – От такива да те е страх.

ГЮЛЛЮ – И от ниските мъже.

ДУДУ – Бие я е със сигурност. Дочу х като разказва на госпожица Серап. Плачеше.

ИЗМИР – Плача няма да и помогне. Защо ли крие от нас?

ДУДУ – (*с едва дочуващ се глас.*) Може би... (*замълчава*) Както и да е, най-добре да не се бъркам.

ГЮЛЛЮ – Доизкажи се. Защо мълчиш?

ИЗМИР – Хайде, кажи!

ДУДУ – На някои жени им харесва да им нанасят побой!

ИЗМИР – Какви ги говориш?!

ГЮЛЛЮ – Никога не съм чувала нещо подобно.

ДУДУ – Имахме съсед. чиновник. Казваше се Мергуп. Ходеше все с посинели очи. Жена му го биеше редовно. По няколко пъти в седмица. Разказваше си всичко. Не криеше. "Защо не се разведеш?" му казвахме. Знаете ли какво ни отговаряше, "Свикнах вече. Пък и не боли много."

ИЗМИР – Какво говориш?

ГЮЛЛЮ – Никога не съм чувала нещо подобно.

ИЗМИР – Какво искаш да кажеш?

ДУДУ – казвам само това което казвам.

(влиза ЗЕЙНЕП. Замълчават.)

ЗЕЙНЕП – *(подозрително)* Какво си говорихте?

ДУДУ – Нищо особено.

ЗЕЙНЕП – *(взема чашката с кафе от Дуду)* Млъкнахте изведнъж. Благодаря ти лельо Дуду. Да си жива и здрава.

ДУДУ – Да ти е вкусно!

ЗЕЙНЕП – Май ти скучно?

ДУДУ – Ами телевизорът се развали.

ГЮЛЛЮ – Няма да можем да гледаме сериалите.

ЗЕЙНЕП – Госпожа Назан след малко ще е тук. Тя непременно ще разреши въпроса. Какво пише твоя, Измир?

ИЗМИР – Не четох. Всеки ден пише едно и също.

ЗЕЙНЕП – Пази писмата. Много са интересни. Току-виж някой ден ги дадем в едно книгоиздателство, големи пари ще спечелим. Хайде, прочети писмото. Прочети го, моля те... Обичам тези писма. Твоя съпруг е много интересен човек. Ако след години напиша книга, един от главните герои непременно ще е той. Чети, слушаме те. Нека се посмеем малко. "много е важно" ми каза като ми го подаваше. Каза че ти предлага две възможности. Чети... А след това ще ви представя новия кандидат-съпруг. Председателя ми даде писмото тази сутрин. Хайде, чети, слушаме. Слушаме я, нали?

ДУДУ – Каквото тя каже.

ГЮЛЛЮ – Нека да ни го прочете. И без това знаем цялата история.

ИЗМИР – *(отваря писмото. Вижда се че всъщност и харесва това положение)* Цял роман е написал отново. Нека Фидан да го прочете. *(подава писмото на ФИДАН)*

ФИДАН – *(взема писмото. Започва да чете)* Мила Йетер! Преди да започна писмото си искам да ти пожелаая здраве и всичко най-добро! Вчера рано сутринта се събудих. В леглото беше мокро и хладно. Йозтурк се беше напикал. Беше четири без десет. Станах и му смених бельото. Отново се напика. Отново му смених бельото. Проверих леглата на Толга и Имран, бяха чисти. Помолих ги да станат и да отидат в тоалетната. Но ми отвърнаха че не им се ходи по нужда. Отново заспаха. И аз се опитах да заспя но не можах. Йозтурк плачеше. "Защо плачеш?" го попитах. "Боли ме крака, татко" ми отвърна. "Ще те заведа на лекар като се разсъмне" му казах. "Недей, все си далеч и почти не се виждаме" ми каза, "все съм далече от тебе, трябва да печеля пари" му казах. Заспа. Рекох да запаля цигара но не можах да намеря запалката. Стоях пред

прозореца и гледах навън. Виждаше се гробището. Изведнъж почувствах как хлад вледенява тялото ми. Затрепах. Уплаших се. Дръпнах пердетата. После отново легнах. Отсреща на стената и върху дивана забелязах сенки. "душите на умрелите" си помислих. След това видях сянката на изгорял човек, бе станал на въглен. Мъж ли беше или жена не личеше. Не се уплаших. " в гробището са погребани много хора. между тях сигурно има и изгорели по време на пожар" си помислих. Отново се опитах да заспя. Чувствах се много уморен. Точно бях заспал когато Толга и Имран ми казаха че им се ходи по нужда. Заведох ги в тоалетната, след това ги сложих отново в леглата. Измих си лицето и започнах да пиша писмото което четеш в момента. Миналото ни мина пред мен като филмова лента. Скъпа... ще бъда искрен с теб... извини ме за кавгите след второто ти завръщане в къщи. Бях много ядосан понеже отричаше всичко. Извини ме, но как мога да забравя това което ми каза Тургут, оня с когото ми изневери. "Да, така ти слагам рога, така ти таковам жената", ми крещеше. Мога ли да забравя този момент в който опрях ножа в гърлото му. Ще бъда искрен с теб, Йетер. Тургут, с когото ми изневери, не струва пет пари. Това го знаеш много добре, разбра го след като изхарчи всичките ти спестявания, взе дори златните гривни, дето ти ги бях подарил. Остави те гола голеничка на улицата, след което ти се върна отново при мен. Тургут понечи да те спазари на други мъже. Всичко това го знам от тебе. Аз ти изневерих само един път, със Сеннур. Ти си ми единствена на този свят. Само ти. Онези снимки с курвите дето ти ги показал Тургут са от монтаж. Целта му е ясна, да ни раздели. Колкото до тебе Йетер. Не можеш да живееш вечно в този подслон. Къде ще се послониш след като изтече срока ти на престой? При Тарък? При лелите си? Или при вашите? У нито един от тях! Това го знам. Ще попаднеш на улицата. В ръцете на някой сводник. Крайно време е да помислиш за себе си. Слушай ме внимателно. Предлагам ти два варианта. Не искам да живея без теб. Нека да забравим миналото и отново да се съберем. Това което живея не е живот, повярвай ми. Домъчня ми за една топла супа, щом се завърна в къщи. Уморих се да те чакам. Казвам го за последен път. Забрави миналото. Върни се в къщи. Това е първото ми предложение. Имаш седмица за да размислиш. Ако до една седмица се върнеш при мен, обещавам ти че ще живеем като в приказка. Ще бъдем вечно ръка за ръка и много щастливи. Обичам те. За мен си като богиня. Затова ти пиша тези писма, затова всеки ден идвам под прозореца ти. Понеже когато обича мъжа е готов на много неща, на всякакви лудости. Ти си ми сърдита, знам. Но не си права. Не съм само аз дето направил грешки. И двамата направихме много грешки. Скъпа, ние изживяхме заедно много неща. И това ще мине. Знаеш че винаги съм вярвал в господ бога. Тази вяра ми помогна да преодолеем много неща в живота. Разказах всичко това на имамина, знаеш ли какво ми каза? "Вярваш в аллаха и в курана, затуй си успял да преодолееш всичките тези неприятности и беди. Хвърлили са те в огъня, но не си изгорял. Вярата и корана са те опазили. Понеже корана не гори ако ще да го хвърлиш на огъня." Това е всичко, което исках да ти кажа. Обещавам ти че като се върнеш ще престана да пия. Повече нито капка няма да сложа в устата си. обичам те. Готов съм да направя всичко каквото поискаш, само и само да се върнеш в къщи. Обещах ти вече че няма да пия. Но не е само това. При първа възможност ще ида на поклонение. Отсега нататък ще живея по законите на аллаха. Това е първото ми предложение. Ако не го приемеш чуй второто.

ДУДУ – Покаял се твоя

ГЮЛЮ – Какво да крия, много ми въздейства.

ЗЕЙНЕП – Дори аз му повярвах.

ИЗМИР – Нека да чуем и второто му предложение. Чети дъще...

ФИДАН – *(продължава да чете)* Ако не приемеш първото ми предложение ще окача снимките дето ги виждаш долу, навсякъде по Истанбул, Джагалоглу, Бешикташ, Шишли, Таксим, Меджидиекой, Бакъркой, навсякъде ще висят срамните снимки дето са свидетелство на връзката си с Тургут. С други думи ще станете най-популярните хора в града. Хората по автобусните спирки ще ви гледат и ще четат следния надпис- "Тази жена заряза трите си деца заради любовника си"

ГЮЛЛЮ – Пази боже!

ДУДУ – Полудял е!

ИЗМИР – Казвах ви, не вярвахте. Сами виждате.

ЗЕЙНЕП – Да видим какво пише по-нататък.

ФИДАН – *(продължава да чете)* Ще подам молба в съда и ще забраня да виждаш децата. И с това няма да се свърши. Според новия закон за защита на семейството няма да позволя да се разведеш още три години. Ако си намериш някой друг, ще те дам под съд за прелюбодеяние и ще те изпратя в затвора.

ИЗМИР – Ще изпратил в затвора, прелюбодеянието отдавна не се приема като вина. Вижда се че няма понятие от тия неща.

ФИДАН – *(продължава да чете)* Ако си намериш работа ще събера няколко души и ще вдигна скандал. "Как не те бе срам да оставиш трите си невръстни дечица и да избягаш с любовника си!" Пред всички ще го кажа. И адвокатата който хванах ме посъветва същото.

ГЮЛЛЮ – Виж го ти

АЛЖИР – Опасен!

ДУДУ – Личи си че е готов е на всичко

ИЗМИР – Безсрамник!

ЗЕЙНЕП – Това ли е всичко. Нещо друго пише ли?

ФИДАН – Има още малко.

ИЗМИР – Тихо. Чети!

ФИДАН – И така, кое от двете предложения приемаш? Ако избереш първото ще живеем заедно навеки щастливи. Ако не, ще бъдеш принудена да изживееш всичкия този срам дето го описах и да посегнеш на живота си. Давам ти една седмица срок. Ако

до седмица не приемеш първото ми предложение ще разбере, че между нас всичко е свършено. Днес е първи септември. Това значи че на седми сутринта твоите и на този негодник Тургут снимки ще висят навсякъде по града. И още нещо. Ако не се прибереш в къщи, моля те, остави дрехите и всичко дето ти го купих, понеже те взех гола голеничка. Имам предвид не само бельото, но и сребърните пръстени, и ботушите и всички обувки. Ако не ги дадеш, знаеш какво те чака. Приеми най-сърдечните ми поздрави. Мъжът ти Махмут, който все още те обича. Подпис. Послепис: не си мисли, че няма да направя това което съм се закарнал. Отделил съм три и половина милиона лири за тая цел. За печатницата и другите разходи... понеже няма да се върна от думите си.

ИЗМИР – Дангалак

ГЮЛЛЮ – Нямам думи

ФИДАН – Написал е и стихотворение.

ИЗМИР – Много бих се учудила ако не беше написал.

ФИДАН – Да го прочета ли?

ЗЕЙНЕП – Чети!

ФИДАН – (*чете изразително*)

молих се да няма край любовта ни,
ревнувах те дори от очите си
няма за мене покой ако тебе те няма

написах името ти върху пясъка
моля вълните да не изтрият тези пет букви
моля корабите да не вълнуват морето

моля се ден и нощ да се върнеш при мене
няма за мене покой ако тебе те няма

Мъжът ти Махмут, който все още те обича. И още един послепис: "на шести септември отново ще дойда под вашия прозорец. Този път за последно. Но дотогава всеки ден всяка сутрин и вечер ще идвам и ще те чакам. Непременно исам да разговарям с тебе. Ако не дойдеш много ще съжаляваш." Край (*въздъхва с облекчение*)

ЗЕЙНЕП – Четеш много изразително

ГЮЛЛЮ – (*с лека хвалба в гласа*) Беше в театралната трупа на гимназията.

ЗЕЙНЕП – Вижда се. Талантливо момиче.

ГЮЛЛЮ – Талантлива е, да.

(*мълчат известно време. ИЗМИР е с развалено настроение.*)

ДУДУ – *(доближава се. докосва рамото на ИЗМИР)* Не го вземай на сериозно.

ГЮЛЛЮ – Само те плаши.

ДУДУ – Говори както му отърва.

ЗЕЙНЕП – Страшно е все пак.

ДУДУ – Полудял е.

ГЮЛЛЮ – Иска да те уплаши, нищо друго.

ДУДУ – Казва че те обича но как го казва.

ЗЕЙНЕП – Иска да те нарани.

ГЮЛЛЮ – Първото му предложние беше приемливо. Аз дори му повярвах. Маниак. Накрая си свали маската.

ИЗМИР – Вие не го познавате. Мислите си че напразно съм избягала от него. Толкова ми е мъчно за децата. Не издържам вече *(плаче)* Милото ми синче, защо ли го боли крака?

ГЮЛЛЮ – *(с тържествена интонация)* Децата от време на време ги боли крак.

ДУДУ – Децата винаги нещо ги боли.

ЗЕЙНЕП – Как мислите, ще направи ли това което казва?
(всички мълчат)

ИЗМИР – Ще. Всичко е пресметнал.

ЗЕЙНЕП – Какво смяташ да правиш?

ИЗМИР – Не знам.
(всички са подтиснати)

ЗЕЙНЕП – А според теб Алжир, ти какво мислиш?

АЛЖИР – Какво мога да кажа? Ако разбирах от тези работи бих ли изпаднала в това положение?

ЗЕЙНЕП – Успокойте се. Ще вземем необходимите мерки. *(отваря папката и взима отвътре едно писмо)* Получихме предложение за женитба. Да видим какво пише. *(чете)* Господин кмет, пиша ви това писмо защото имам нужда от вашата помощ. Вдовец съм. жена ми, бог да я прости, се помина миналата година. Трудно е да бъдеш самотен. Знаем го понеже ето вече година съм сам-саменичък. Знаем също че кметството дава подслон на жените обект на домашно насилие. Признателен съм за тая помощ, дето я оказвате на жените. Ще ви бъда още по-признателен ако ми окажете помощ и на

мене господин кмете и станете повод да се ожения за една от жените дете са под ваша закрила. Това е всичко от което имам нужда. Ако ми помогнете никога няма да забравя добрината ви и от своя страна ще направя всичко което е по силите ми за да не ви остана длъжник. Питате ме как ще го сторя? Позволете ми да ви обясня как... имам много роднини във вашия избирателен район. Много от портиерите в този район са ми роднини. Прибавете към това число техните жени и деца, все многолюдни семейства. Това число не е за пренебрегване уважаеми господин кмете. По време на изборите всички са готови да водят пропаганда за вас. Знаете колко е тежка думата на портиерите. В изборите печели този, когото те поддържат. Всеки знае това. А те поддържат този когото аз им кажа. Всички са готови да раздават пропагандните афиши, снимки и подаръци по време на изборите. Бъдете уверени че ще говорят лично със всеки един от избирателите ви и ще ги убедят да гласуват за вас. Плюс това за тях е никак не е трудно да компрометират противниците ви понеже за портиерите няма семейни тайни и ако се наложи могат да затъкнат устата на всеки ваш противник. Всъщност напразно ви го разказвам всичко това понеже и вие много добре ги знаете тия неща. Всеки ги знае, понеже всеки е гледал филма "кралят на портиерите". Давах го по всички телевизионни програми. Колкото до мене. На 55 години съм. Имам собствена къща с двор и градина. Имам и вила и още два апартамента в града. Пенсионер съм. Бях горски защитник. Но освен пенсията имам и други доходи, наем от няколко апартамента и магазин. И дърводелница ама я дадох под наем когато почина жена ми. Вече не работя. Имам син и дъщеря. Сина го отделихме кога се ожени. И дъщерята се омъжи. Сам-саменичък съм в тази голяма къща. То не се знае кой по-рано ще си отиде от този свят но когато умра, ще и остане тази къща от мен и пенсията. Сега ще ме попитате. Няма ли жена подходяща за теб в твоя край? Жени много господине кмете, но все с по 3-4 деца. Не ми отърва. А аланя е много красиво градче кмете, знаете. И морето е много красиво. Ако ми помогнете да се ожения за 40-45 годишна жена отговаряща на моето условие давам ви мъжко слово, навеки ще ви имам като скъп роднина. И ще направя всичко възможно за да спечелите отново изборите, както вече ви казах. Но да няма деца. Може да е по-млада от 40, но непременно бездетна. Ако ми го направите това добро няма да го забравя господин кмете и няма да ви остана длъжник. Всичко това ще си остане между нас. Ако в най-скоро време уредите тая работа и ми напишете писмо много ще ви бъда благодарен. Кажете ми ела, тутакси ще дойда господин кмете. С уважение. Моля ви господин кмете да уредите тая работа. Обичам да пътувам. Но е скучно да пътуваш сам. Ако искате нещо от аланя пишете ми, веднага ще ви го изпратя. Хасан Шимшек. Махала орталък, улица тач, номер 6. Аланя-телефон (*чете един телефонен номер*) Вечер след 9 винаги съм си в къщи. Знаете господин кмете, възрастта при мъжете не е от значение. Жената дете ще ми я уредите ще я гледам като зеницата на окото си. Искам я да ми краси къщата. Всичко си имам. И в двора всякаква порода животни, всякаква порода с изключение на свинята. Свиня няма само и жена. Не забравяйте господин кмете... много ще ви бъда признателен. Приемете моите поздравии. Чакам отговор в най-скоро време. Подпис. (*показва снимката*) Вижте какво пише на гърба на снимката. (*чете*) Уважаеми господин кмет. Изпращам ви една от новите си снимки. (*подава снимката на ГЮЛЛЮ която я предава от ръка на ръка. Смейки се*) Идеален кандидат за съпруг. (*Дуду, Гюллю и Измир разглеждат снимката*)

ДУДУ – Не е подходящ за вас

ГЮЛЛЮ – Аз няма нужда от никого

ИЗМИР – Прилича на добър човек.

ДУДУ – Добър, но иска бездетни жени. А вие не сте бездетни

ЗЕЙНЕП – Хвърли му един поглед и ти Алжир.

ДУДУ – Нямах деца. Подхождаш за него

ЗЕЙНЕП – *(подава писмото и фотографа на АЛЖИР)* Заповядай. Твой да е ако го одобриш. *(звъни мобилния и телефон. започва да говори по телефона)* ало. Добро утро. Дойдох. Сега ли? Добре. След пет минути съм там. Да. Добре, веднага излизам. За какво става въпрос? *(слуша)* разбрах. Довиждане. *(затваря мобилния телефон. бързайки)* добре че има свободно легло

ДУДУ – Довиждане госпожо зейнеп

ИЗМИРЛИЙКА – довиждане.

(в същото време с пакети в ръцете влиза НАЗАН)

НАЗАН – къде отивате госпожо?

ЗЕЙНЕП – председателя ме повика. Дошло е ново момиче. веднага се връщам *(излиза)*

НАЗАН – навънка, в колата има още пакети. Хайде, вземете ги.

(ФИДАН и ИЗМИР излизат. ДУДУ и ГЮЛЛЮ, вземат пакетите от ръцете на НАЗАН и ги слагат в кухнята)

НАЗАН – *(буквално се стоварва на креслото)* ох! Много съм уморена. Трудно се качих на първия етаж. Май остарявам...

ДУДУ – А какво да кажем ние госпожо Назан?

ГЮЛЛЮ – Ти никога няма да остарееш госпожо зейнеп. Ако бяхме привързани към живота като тебе и ние не бихме остарели толкова лесно.

ДУДУ – нито минута не стоиш на едно място

ИЗМИР– Дърво и камък седи, ти не седиш.

ГЮЛЛЮ – и къщната работа ти я вършиш. Как смогваш?

НАЗАН – кой казва че смогвам? То както е тръгнало мъжът ми ще ме остави. "отдели време и за мен" ми казва.

ДУДУ – уверена съм че отделяш време и за него

НАЗАН – *(смеейки се)* когато съм в къщи ама кога ли си седя в къщи?

ДУДУ – да ти даде бог дълъг живот, за всичко ти се грижиш.

НАЗАН – само тогава се чувствам щастлива лелю Дуду.

ДУДУ – (*шегува се*) но ти все пак отделяй време и за мъжа си. Знаеш че трудно се намира свестен мъж в наше време

НАЗАН – в интерес на истината не ме свърта в къщи. Прибирам се от вечер на вечер. Защо не сте пуснали телевизора?

ДУДУ – развален е

НАЗАН – защо не ми казахте?

ГЮЛЛЮ – чакахме ви да дойдете

НАЗАН – да бяхте ми се обадили, по телефона щях да доведа техник.

ДУДУ – не ни дойде на ума

НАЗАН – (*тихо, сочейки АЛЖИР*) Какво и има?

ГЮЛЛЮ – снощи пак са я замеряли с камъни.

(ИЗМИР и ФИДАН влизат носейки пакетите от колата. останалите помагат и поемат пакетите от ръцете им.)

НАЗАН – внимателно. В този пакет има чаши и чинии. Да не се строшат. Остана ли нещо в колата?

ФИДАН – всичко донесохме лелю Назан.

НАЗАН – да сте живи и здрави.

ДУДУ – да ви направя ли кафе?

НАЗАН – направи. Но искам и да ми гледаш

ДУДУ – може (*слага вода в джезвето*)
(*звъни се на вратата. ФИДАН отваря вратата. Влиза СЕРАП.*)

ВСИЧКИ ЗАЕДНО – Добро утро

СЕРАП – добро утро. О, и госпожа Назан е тук. Много съм изненадана.

НАЗАН – защо?

СЕРАП – за първи път те виждам да седиш.

НАЗАН – уморих се. Тичам от сутринта да доставя някои необходими неща. Взех ти моливи и тетрадки Фидан. Обещаха да дадат и книги когато започне училището

ФИДАН – благодаря лельо Назан

НАЗАН – виж там в она пакет са.

ФИДАН – *(гледа с любопитство)* тук има месо. Пилешко.

НАЗАН – в другия пакет. В по-големия. Да, там...
(зарадвана ФИДАН отваря пакета и изважда тетрадките и моливите)

ДУДУ – да те закриля бог.

ГЮЛЛЮ – за всичко тя се грижи.

ДУДУ – *(подавайки кафето)* как ще ти се отплатим за тези добрини?

НАЗАН – много лесно, гледай ми на кафе.

ДУДУ – че и телевизорът се развали.

СЕРАП – какво му има на телевизора?

ДУДУ – сутринта не работеше, а довечера има два сериала.

СЕРАП – чудна работа!

НАЗАН – след малко ще ида да извикам техника.

ДУДУ – *(отново напомня)* довечера има три сериала.

НАЗАН – за всеки случай техника да донесе един телевизор, ако нашия не може да го ремонтира до вечерта.

ДУДУ – добра идея.

НАЗАН – кога е сватбата?

СЕРАП – отложихме я за след като се върне от казармата госпожо Назан

НАЗАН – така ли? Защо?

СЕРАП – няма защо да бързаме, веднъж се прави сватба. Нека да отслужи военния си дълг и след това спокойно, както си му е редът да направим сватбата.

НАЗАН – всичко сте обмислили

СЕРАП – то иначе ще трябва да наемем жилище, да го обзацедем и така нататък... като иде в казармата напразно ще плащам наем.

НАЗАН – правилно.

СЕРАП – а след казармата трябва да си намери по-добра работа. Искаме да уредим първо всички тези неща. И родителите ми мислят същото.

НАЗАН – кога постъпва в казармата?

СЕРАП – чакаме всеки момент.

НАЗАН – дано всичко се уреди както искате.

СЕРАП – дано, благодаря.

(подтиснатото настроение на АЛЖИР привлича вниманието на СЕРАП. Сочейки я пита останалите какво и има. ГЮЛЛЮ жестикулирайки разказва че нощем пак е сънувала същия кошмар- че я замерят с камъни)

ФИДАН – *(разгледала е училищните пособия които е донесла за нея НАЗАН)* много ти благодаря лельо Назан.

НАЗАН – няма защо мила, пожелавам ти успехи в училище. Хайде, занеси ги в стаята си.

(ФИДАН отива в стаята)

СЕРАП – *(обръща се към АЛЖИР)* Алжир, искам да поговоря с тебе.

АЛЖИР – да поговорим.

СЕРАП – *(обръща се към АЛЖИР)* иди в кабинета. Веднага идвам. *(обръща се към НАЗАН)* извинете ме за малко

(АЛЖИР отива в кабинета. Стои изправена)

НАЗАН – няма защо. Иди.

СЕРАП – искам да поговоря и с тебе ако имаш време.

НАЗАН – ще постоя още малко.

СЕРАП – добре. *(минават в стаята. обръща се към АЛЖИР)* защо не седнеш? успокой се, моля те... Не сме си чужди.

(ФИДАН се връща от стаята си. Чете незабележимо смс по мобилния телефон. Личи си че е развълнувана. пише орговор. Дебне подходящ момент за да излезе на улицата)

АЛЖИР – какво ще стане с мене госпожице Серап? Не издържам вече!

СЕРАП – нищо ти няма Алжир. Напразно виниш себе си.

АЛЖИР – не виня.

СЕРАП – вниш. Нищо не бива да криеш от мене. Всичко трабва да споделяш. Иначе не мога да ти помогна. Сама знаеш че всичко това са само кошмари. Убиване с камъни. Няма такова нещо в страната дето живеем. Досега нямаше... говорихме това много пъти. Не сме ли?

АЛЖИР – говорихме

СЕРАП – ами тогава?

АЛЖИР – но не мога да спра кошмарите. Денем нищо ми няма. Ето сега например и на ум не ми идват такива мисли. Но легна ли нощем в един момент всичко се променя. Снощи дори вие ме замеряхте с камъни.

СЕРАП – нормално е нощем да сънуваш хората с които денем общуващ. 15 дни си тука и освен нас никого не виждаш. Разбира се че нощем ще сънуваш нас. Не е ли така?

АЛЖИР – така е.

СЕРАП – дотука всичко е нормално. Но знаеш ли кое не е нормално? Не нормално да сънуваш такива кошмари без никакъв повод. Разбираш ли ме?

АЛЖИР – разбирам ви, да.

СЕРАП – ще ти задам един въпрос Алжир. Искам да ми отговориш честно. Всичко ще остане между нас. Разбра ли ме?

АЛЖИР – имам ви пълно доверие.

СЕРАП – кажи ми тогава, изневери ли на мъжа си?

АЛЖИР – *(предпазливо)* не! никога не бих направила такова нещо!

СЕРАП – истината ли ми казваш?

АЛЖИР – да, цялата истина.

СЕРАП – добре. кажи ми, изневери ли на мъжа си в мислите си?

АЛЖИР – не ви разбрах госпожице лекар?

СЕРАП – Слушай ме много добре Алжир. Понякога хората измислят някоу неща, фантазират... например че се любят с някого. Повярвай ми, дори и аз. Така че не се срамувай.

АЛЖИР – имах приятел. От време на време излизахме заедно на разходка на брега на морето. Пиехме чай. Беседвахме.

СЕРАП – имахте ли полова връзка?

АЛЖИР – целувахме се. Това е всичко.

СЕРАП – това ли е всичко наистина?

АЛЖИР – да. Видели са ни заедно и казали на татко. Дойде и ни наби, и него и мене. Така и свърши. След това ме омъжиха за сегашния ми мъж. Бях девствена.

СЕРАП – какво работи мъжът ти?

АЛЖИР – занаятчия.

СЕРАП – как се оженихте?

АЛЖИР – дойдоха да ме искат. Майка му беше жива още. Нашите одобриха.

СЕРАП – а ти?

АЛЖИР – и аз. Отначало всичко вървеше добре. Живеехме в отделна къща от родителите му. Но след това започнаха материалните затруднения. Връщаше се пиян в къщи. Нямахме деца. По цял ден си бях в къщи. До бакалина дори не ходех. Веднъж излязох до близкия супермаркет. Напазарувах. Когато се върнах видях че ме чака на вратата. Пак беше пиян. Нахвърли се да ме бие. Ябълките и портокалите се разсипаха на земята. Биеше ме все по-често. Един ден ми каза "ще се забрадиш". А сам си остави брада. Но не престана да пие. Пиеше но вече с божие то име в уста. От време на време излизахме заедно, на всеки срещнат разправяше колко е вярващ и как редовно се моли. Се една дума истински лицемер. Всяка вечер ходеше на джамия и правеше намаз. След което се връщаше в къщи и се наливаше. Затваряше плътно пердетата. Записа се в една религиозна секта. По цял ден беше там. Баща ми и майка ми също са вярващи но мама не се забраждаше. татко каза "каквото каже мъжът ти. Не си разваляй семейството" не можех да им кажа "мъжът ми се пресртрува на ангел а всъщност е лицемер" не можех.

СЕРАП – не разбирам. Мъжът ти се е преструвал на набожен човек но всъщност истината е била съвсем друга. Защо?

АЛЖИР – за да оправи материалното си положение разбира се. И наистина започна да печели добри пари. Много го поддържаха. Но лицемерието му изтри и последните капди доверие които изпитвах към него. Когато излизахме на улицата аз вървах няколко крачки зад него. Много ми тежеше. Помислих дори да го убия. И после да се самоубия... но не ми стигнаха сили. Загубих мама си а след това татко. Бях като полудяла. Заведе ме на лекар. Лекарят разбира се от неговата секта. "започни да правиш намаз, ще се оправиш" ми каза. "вземи за пример мъжа си" викам си на акъла" ако го взема за пример тоя пиандрош какво ли ме чака"

СЕРАП – разбирам те Алжир. Успокой се моля те.

АЛЖИР – олеква ми като разказвам.

СЕРАП – да продължим тогава. Гледала си филм в който главната героиня е била убита с камъни. Кога?

АЛЖИР – имах роднина. удиви се като ме видя с черен чаршаф на главата. Севда, така се казва. Приятелка ми е от детство. Работи в сдружение ататюрк. Дойде с компютъра си за да ми покаже този филм. Убиваха с камъни една жена. Показа ми и една фотография. Всеки път като видя или си спомня за тази фотография чувствам се така като че жената в нея съм аз. Един ден когато с мъжът ми щяхме да излизаме навън облякох рокля. "какво правиш? какво е това дете си го облякла?" ми кресна и започна да ме бие. За първи път се разбунтувах. "Лицемер! ще кажа на всички как се преструваш на набожен." така му казах. Уплаши се. Млъкна. Известно време живяхме по този начин. Аз в една стая той в друга. "така да бъде" ми каза. "но не излизай навън без черен чаршаф! ще развалиш цялата ми репутация" не издържах повече. Избягах и се подлсоних тука, при вас. Нямах друг избор. Иначе щях да го убия. Разбирате ли ме госпожице лекар? Щях да го убия (*замълчава. още малко и ще заспи както си седи в креслото*)

СЕРАП – разбирам те Алжир. Слушай ме внимателно моля те. Изживяла си травма. Но вече е време да приемеш че всичко това е минало. Тези дни останаха назад. Сега живееш тук, при нас, живееш така както искаш. В тази страна никой никого не убива с камъни. Повярвай ми. (*не забелязва че АЛЖИР спи*) никой не хвърля камъни по теб. Това е само страшен сън от който трябва да се отървеш. (*забелязва че АЛЖИР спи. безшумно става и минава в гостната. ФИДАН, използвайки това че всички гледат към СЕРАП тихомълком се измъква от апартамента. оставя вратата открената.*)

СЕРАП – (*прави знак да не шумят*) Заспа.

НАЗАН – да беше си легнала.

СЕРАП – няма значение.

ДУДУ – как е?

СЕРАП – има нужда от нашата помощ. А може би дори и от по специална помощ.

НАЗАН – председателя познава главния лекар на психиатричната болница.

СЕРАП – това е добре. Със сигурност ще имаме нужда от неговата помощ.

ГЮЛЛЮ – много ми е интересно.

СЕРАП – какво?

ГЮЛЛЮ – сега спи...

СЕРАП – да, спи...

ГЮЛЛЮ – дали пак сънува че я убиват с камъни?

ИЗМИРЛИЙКА – интересно наистина

ДУДУ – как мислите госпожице Серап?

СЕРАП – не знам.

ГЮЛЛЮ – ако вие не знаете кой ще знае?

СЕРАП – трудно е да се каже? Това което със сигурност знам е че има нужда от нашата помощ.

ИЗМИР – че какво можем да направим ние?

СЕРАП – непрекъснато да сме до нея, със нея...

(АЛЖИР се събужда. изненадана се оглежда. става и минава в гостната)

ДУДУ – събуди ли се?

ГЮЛЛЮ – добре спа.

АЛЖИР – даже не усетих как съм заспала? Извинете ме госпожице лекар!

СЕРАП – да беше спала още малко.

ГЮЛЛЮ – пак ли сънува същия кошмар?

АЛЖИР – не

СЕРАП – казах ти. Всичко това ще мине.

ДУДУ – нека свърши най-сетне.

(вратата се отваря. влиза ЗЕЙНЕП заедно с ДИЯРБАКЪР. ДИЯРБАКЪР е с черен чаршаф на главата. гоелмите и очи гледат уплашено.)

ЗЕЙНЕП – Вижте кого ви доведох. Хайде свали вече този чаршаф от главата си.

(личи си че АЛЖИР е разтревожена. гледа уплашено към ДИЯРБАКЪР. ЗЕЙНЕП помага на ДИЯРБАКЪР да си свали чаршафа. СЕРАП забелязва че окото на ЗЕЙНЕП е посиняло.)

ЗЕЙНЕП – Зилфо. Красавицата от Диярбакър...

ИЗМИР – поглежда вестника. показва на останалите) Ах, това е тя!

(ДИЯРБАКЪР още повече се страхува. гледа с уплашени очи. ГЮЛЛЮ, забелязва че ФИДАН не е сред тях и започва да я търси, отначало в стаята а селд това в банята.)

ЗЕЙНЕП – Вече няма от какво да се плашиш Зилфо... Тука си между свои. Никой не може да ти причини зло. заповядай, седни.

(СЕРАП жестикулирайки пита ЗЕЙНЕП какво и има на омото. ЗЕЙНЕП жестикулирайки отговаря че по-късно ще поговорят на тая тема)

ГЮЛЛЮ – *(крещи)* няма я! Никъде я няма Фидан!

ДУДУ – ами сега беше тук!

ИЗМИР – току-що.

ЗЕЙНЕП – вратата беше отворена като дойдох.

ГЮЛЛЮ – До някъде и я изпратихте?

ЗЕЙНЕП – не.

ДУДУ – и аз така мисля.

СЕРАП – потърси я по телефона.

ГЮЛЛЮ – не ми остана ум в главата! *(търси по телефона)* Телефонът и е затворен.

ЗЕЙНЕП – успокой се.

ИЗМИР – не мисли лоши неща.

СЕРАП – Фидан не е момиче дете ще избяга.

ГЮЛЛЮ – но избяга. С мене е свършено. *(бързо се наметва и излиза. Чува се гласът и отвън)* Мъжът ми ще ме убие. Непременно ще ме убие.

КРАЙ НА ПЪРВО ДЕЙСТВИЕ

ВТОРО ДЕЙСТВИЕ

(Същото място. ДИЯРБАКЪР седнала на масата обядва. Личи си че е уморена и нещастна. СЕРАП и ЗЕЙНЕП са в стаята на СЕРАП. ДУДУ , ИЗМИР и АЛЖИР с внимание ги следят. АЛЖИР гледа ДИЯРБАКЪР леко ядосано)

СЕРАП – Пак ли ви удари госпожо Зейнеп?

ЗЕЙНЕП – Не питай.

СЕРАП – Този път каква е причината?

ЗЕЙНЕП – не можел да ме понася. Направо полудя. Не може да се живее по този начин.

СЕРАП – Господи, боже мой! Трябва да поговоря и него.

ЗЕЙНЕП – какво има да говориш с него? Неговата е ясна. Чакаше повишение в службата, но вместо това сега има нов началник. Мене ме повишиха и той се почувствува зле. Няма сили да се справи с другите, затова ме бие. *(жестикულიра как я бие)*

СЕРАП – Ами нека ходи на футболни мачове. Да се разтовари малко.

ЗЕЙНЕП – гледа ги в къщи. И не може да се разтовари. А беше много добър човек. Истински ангел. Жал ми е за него. По-точно жал ме беше.

СЕРАП – гледай ти.

ЗЕЙНЕП – *(като че споделя тайна)* Не мога повече Серап. Да влезем вътре. После отново искам да поговоря с теб.

(ЗЕЙНЕП и СЕРАП влизат. ДИЯРБАКЪР трие със салфетка устата си.)

ЗЕЙНЕП – няма да остане нищо в чинията.

ДИЯРБАКЪР – не мога повече. Повръща ми се.

ДУДУ – добре тогава. Вземи. *(подава и хапчето което държи в ръцете си)*

ЗЕЙНЕП – *(забелязвайки че Диярбакър я гледа с недоверие)* Успокоително е. Би ли ми подала чаша вода лельо Дуду?

(ДУДУ донеся чаша вода и подава на ДИЯРБАКЪР. ДИЯРБАКЪР пие вода и гълта хапчето.)

ДУДУ – искаш ли чай?

ДИЯРБАКЪР – повръща ми се.

ЗЕЙНЕП – ще ти мине. Всичко ще мине. *(споглеждат се със СЕРАП)* Госпожица Серап иска да поговори с тебе Зилфо.

СЕРАП – Няма от какво да се страхуваш повече. *(помага и да се изправи.)* успокой се. Тук си между свои хора.
(СЕРАП с бавни крачки доближава ЗИЛФО и заедно отиват в стаята и. Помага и да седне.)

СЕРАП – *(доближава се до вратата.)* Госпожо Зейнеп, ела и ти.
(идва и ЗЕЙНЕП. затваря вратата и сядва до ДИЯРБАКЪР)

СЕРАП – Добре си ни дошла.

ЗЕЙНЕП – Добре дошла Зилфо.

ДИЯРБАКЪР – Добре заварила.

СЕРАП – Госпожа Зейнеп е нашата директорка.

ЗЕЙНЕП – А госпожица Серап е психолог. Готова е да те изслуша и да ти помогне във всяко отношение. Моля те, не се притеснявай от нас. Ние искаме само да ти помогнем.

СЕРАП – Бъди уверена в това.

ЗЕЙНЕП – Никой нищо лошо не може да ти направи. Разбрахме ли се?

ДИЯРБАКЪР – *(все още със съмнение)* Да.

СЕРАП – Сега искам да ми разкажеш всичко отначало до край. Вестниците писаха но аз искам цялата истина. добре ли?

ДИЯРБАКЪР – добре.

СЕРАП – Благодаря. В Диярбакър ли живееш?

ДИЯРБАКЪР – Не. В Силван.

СЕРАП – Близо ли е до Диярбакър?

ДИЯРБАКЪР – На около час рзстояние с автобус. А с кола още по-близко.

СЕРАП – *(води записки на бележника пред себе си)* Какво работи баща ти?

ДИЯРБАКЪР – занимава се със животновъдство.

СЕРАП – а майка ти?

ДИЯРБАКЪР – Домакиня е.

СЕРАП – Домакиня. Не работи значи майка ти?

ДИЯРБАКЪР – Върши къщната работа. Рано рано сутрин дои кравите. Събира яйцата.

СЕРАП – Къщата ваша ли е?

ДИЯРБАКЪР – Наша. Малка къща. Имаме само три стаи. И градина.

СЕРАП – Колко деца сте?

ДИЯРБАКЪР – Осем. Седем момичета, едно момче.

СЕРАП – само едно момче казваш?

ДИЯРБАКЪР – Да.

СЕРАП – Същия тоя брат дето дойде подире ти до Истанбул?

ДИЯРБАКЪР – Да. Една година е по-малък от мене. Най-малкият ни.

СЕРАП – След седем момичета най-сетне едно мъжко чедо.

ДИЯРБАКЪР – Да, така.

СЕРАП – На колко си години?

ДИЯРБАКЪР – 17, след три месеца ще съм вече на 18.

СЕРАП – Това значи че малкият ти брат е на 16.

ДИЯРБАКЪР – Да.

СЕРАП – Ходи ли на училище?

ДИЯРБАКЪР – Учих до втори клас на женската гимназия. Миналата година оставих училището. Продължих задочно. Само така баща ми даде разрешение. Но не ми позволи да отида на стаж. Каза ми че стига толкова учене.

СЕРАП – А брат ти?

ДИЯРБАКЪР – В гимназията е. Тази година щеше да постъпи във втори клас.

СЕРАП – Вече няма да постъпи. *(вижда че плаче)* Направи много голяма грешка. Сам зачеркна своето бъдеще. Недей да плачеш. Не си виновна ти за всичко това.

ДИЯРБАКЪР – (застава на страната на брат си) и той не е виновен. Така е повелено при нас. Брат ми много ме обича!

ЗЕЙНЕП – Понеже те обича много затова ли щеше да те застреля ?

СЕРАП – Едва ли не те уби. А другите ти сестри? Те какво правят?

ДИЯРБАКЪР – всички са женени освен едната. Най-голямата ми сестра е вдовица. Тя е в къщи с майкини. Загуби мъжа си при автомобилна катастрофа .

ЗЕЙНЕП - Нашите съболезнования Зилфо.

СЕРАП - Нашите съболезнования.

ДИЯРБАКЪРЛЪ - Благодаря ви.

СЕРАП - Сестрите ти получиха ли някакво образование?

ДИЯРБАКЪР - Всички завършиха начално училище. Само едната завърши професионалното девическо училище. Задочно. Ожени се и отиде в Германия.

СЕРАП - Другите къде живеят?

ДИЯРБАКЪРЛЪ - Едната е в Битлис. Другата е в Диярбакър, само едната е в Силван.

СЕРАП - Ти ли си най-малката от сестрите?

ДИЯРБАКЪРЛЪ - Да. Аз съм последна дъщеря.

ЗЕЙНЕП - много красиво момиче си. Избрана си за най-красивото момиче на Диярбакър, така ли?

ДИЯРБАКЪРЛЪ - Не, дори и да исках да участвувам баща ми не би позволил

ЗЕЙНЕП - Във вестника пишеше, значи са измислили!

СЕРАП – Но е истина това че си много красиво момиче Зилфо.

ЗИЛФО - (поласкана е) Какво да я правя красотата. Аллах да беше ми дал късмет.

ЗЕЙНЕП - Ти можеш дори да станеш и най- красивото момиче на Турция. (закачат се) Хайде да те включим в тукашното съревнование за красавици. Ако бъдеш избрана няма да се учудя. Какво ще кажеш ?

ЗИЛФО - (Простовато-простодушо) Не мога участвувам...

ЗЕЙНЕП - Аххх ! Колко невинна е.

СЕРАП – Зилфо, разкажи как стана всичко?

ДИЯРБАКЪР - Не разбрах?

СЕРАП - Как избяга от къщи?

ДИЯРБАКЪР - (*определено време мълчи*) Един ме беше пожелал за съпруга. От Ван. Баща ми одобри. Направихме годеж. Сватбата щеше да е във Ван и щяхме да се настаниме там. Един ден преди годежа избягахме.

СЕРАП - Кой беше младежът с когото избяга?

ДИЯРБАКЪРЛЪ - Запознахме се когато отивахме на изпити. После замина войник. Чаках го. Беше дошъл на годишна отпуска преди моя годеж. Когато научи че ме женят насила каза “да избягаме“, избягахме.

СЕРАП - Семейството ти знаеше ли за него?

ДИЯРБАКЪР - Не знаеха, ако знаеха не биха ме оставили жива. Казах на майка “не познавам мъжа за когото искате да ме омъжите, що за човек е не знам”, “Като се ожениш ще го опознаеш” ми отвърна. Казах “Не го обичам”, отвърна ми “като се ожениш ще го обикнеш. И сестрите ти не познаваха мъжете си. Гледай сега колко са щастливи”. При нас обичаите са такива. Момичета не ги питат. Та така. Решихме да избягаме. Купихме билет за автобуса. Качихме се и дойдохме в Истанбул. Тука имаше роднини. Щяхме да се криеме временно. Дори ми направиха религиозно бракосъчетание когато дойдох. За официален брак трябвало да чакам да навърша осемнадесет години. Настаниха ни при роднини от далечна връзка. (*Плаче*) Родата на баща ми се събрали. Взели решение. Брат ми открил следите ни. Младежът когото обичам на следващият ден щеше да отиде отново в казармата. Каза ми ”Хайде да излезем навън, да идем да прием чай.” Да не бяхме излезли. Брат ми ни е чакал. Изправи оръжието. Застреля го. Аз избягах. В страничната улица имаше полицейски участък. Там се прислоних. Ако не щеше да ме застреля и мене. (*Плаче*). Полицаяте се втурнаха подире му но брат ми избягал. Мене ме закараха в полицейския участък. Нощта прекарах там. След това разговаряли с кмета. Кмета казал “Ще я вземем в убежището“. Дойде възрастен полицай и донесе черен чаршаф. “наметни се”. ми каза. Вземи и тези очила. Вече никой не може да те познае”

ЗЕЙНЕП – (*Учудва се*) Ти не се ли покриваше с черен чаршаф?

ДИЯРБАКЪРЛЪ - Не (*отново плаче*). В нашето семейство си закриват само косите със забрадка.

ЗЕЙНЕП – (*Става и с обич хваща ДИЯРБАКЪР за раменете.*) Всичко премина вече. Сега да поспиме малко. (*На Серап*) ще приготвя леглото. (*влиза в гостната. Тихомълком на ДУДУ*) нека поспи малко.

ЗЕЙНЕП - (*Идва в стаята на СЕРАП*) Хайде Зилфо. (*ЗИЛФО става. Вървейки премиват през салона. Влизат във вътрешната стая. Другите жени с любопитство гледат подире им. Дори леко ядосаната АЛЖИР. ЗЕЙНЕП и СЕРАП излизат. Дръпват вратата на стаята.*)

ЗЕЙНЕП- *(на АЛЖИР)* накарали са я да се покрие с черния чаршаф за да не я познае никой. Камуфлаж

ДУДУ – *(спомня си)* В нашия град жените от публичния дом обличаха черни чаршафи и излизаха на улицата. За да не ги разпознаят.

ЗЕЙНЕП – От Гюллю няма ли вести?

ДУДУ- няма още

ИЗМИР - Голям град е Истанбул. Откъде ще я намери?

ДУДУ- Фидан сутринта раговаря с някого. Попитах кой търси, каза че е я търси една приятелка от град Орду. Да бях казала на майка и.

ЗЕЙНЕП- какво щеше да се промени?

СЕРАП - Ако е решила да избяга никой не може да я спре. Не обвинявай себе си лельо Дуду.

ЗЕЙНЕП - Или знаеш нещо което ние не знаем?!

ДУДУ - От момчето в маркета се бях усъмнила. Когато отидохме заедно прошепна нещо на Фидан. Може да е е подмамил момичето.

ЗЕЙНЕП- *(Звънва мобилният и телефон. Отговаря.)* Ало. Аз съм. Здравейте. *(Слуша гледайки към ДУДУ.)* Добре. Бива. Благодаря. Ще предам. Останете със здраве. Добре, разбрах. *(Затваря телефона)* имам хубави новини за теб лельо Дуду. Освободило се е легло за теб. Лека му пръст на починалия. Утре сутринта ще те закараме.

ИЗМИР - Поздравявам те лельо Дуду.

СЕРАП - Откровено казано имала си шанс.

ЗЕЙНЕП - Ако председателят не беше посредствувал, тази работа трудно щеше да се уреди. Не пренебрегвай молитвите си лельо Дуду.

СЕРАП - *(смеейки се)* Не пренебрегвай молитвите си и за Азраил (бога който взема душите на смъртните.)

ЗЕЙНЕП - *(Забелязва е че ДУДУ не се радва)* защо не се радваш лельо Дуду. Какво бихме могли да направим? Рано или късно щеше да се помине.

СЕРАП - Нямаш никаква вина в това. Не се обвинявай.

ЗЕЙНЕП - Утре сутринта към обяд ще те закарам. И без това нямша много вещи. *(на вратат се звъни. ИЗМИР отваря веднага, дошла е ГЮЛЛЮ)*

ЗЕЙНЕП - Какво стана ?

СЕРАП - добри новини ли ни носиш?

ИЗМИР - Хайде кажи де!

ГЮЛЛЮ - *(Буквално се стоварва на креслото)* ще ме убие. Със сигурност ще ме убие. “не взимай Фидан със себе си. Ако и се случи нещо се заклевам че ще те убия. “ така ми каза.

СЕРАП - недей да мислиш такива неща, не се тревожи.

ГЮЛЛЮ – *(изнервя се)* Няма я, никъде я няма! Стъпка по стъпка обиколих крайбрежието на Бакъркьой, всички сладарници, всички кафенета... Няма я! Сякаш земята се разтвори и тя влезе вътре! Няма я, никъде я няма! Не крийте от мене. Знаете ли нещо?

ЗЕЙНЕП - за съжаление и ние нищо не знаем Гюллю.

СЕРАП - ако знаехме не бихме ли ти казали?!

ГЮЛЛЮ - мъжът ми ще ме заколи! Ще полудея! Отидох дори в полицейския участък *(бие сама себе си)*. Не знам какво да правя! Мобилния и телефон е затворен. *(търси отново.)* ето, няма я ! *(плаче)*. Ахх Фидан. Красива, нежна, като името си. Ами ако някой я е закарал на някое безлюдно и пусто място? В Истанбул сме! Знаете ли колко жени изнасилват и ги хвърлят на сметището? Вие ми се свят. Ох за бога, Ох за бога, Ох за бога.....

ЗЕЙНЕП - не си мисли лоши неща!

ДУДУ - всичко ще се оправи повярвай ми!

ГЮЛЛЮ - Ох ще припадна, Ох за бога !
(ГЮЛЛЮ се свлича по гръб на креслото. Другите жени с тревога идват при нея).

ЗЕЙНЕП - дайте лимонов одеколон !

СЕРАП - Дръжте главата и изправена .

АЛЖИР - *(Дори)* Ах душице...

ДУДУ- *(Разтърква с лимония одеколон който е донесла шията, главата и)* бог да пази!

ИЗМИР - Не е лесно да си майка.

(ГЮЛЛЮ лека полека се съвзема. Върви ту напред ту назад; личи си че чете молитви.)

ЗЕЙНЕП - сега си по-добре, нали?

СЕРАП - седни, почини си малко.

ИЗМИР - Не се страхувай !

ДУДУ - Голямо момиче, разумно момиче... Нищо няма да и се случи.

АЛЖИР – Нищо няма да и се случи.

(на вратата се звъни. Гюлюлю развълнувана поглежда към вратата. Мисли си че идва ФИДАН.)

ЗЕЙНЕП – *(в смисъл да отвори вратата.)* Лелъо Дуду!

ДУДУ – *(отваря вратата, влиза НАЗАН прегъната на две, с един малък телевизор в ръцете, ГЮЛЛЮ е разочарована. Продължава да чете молитви)*

НАЗАН- *(С болка)* Вземете това от ръцете ми.

(ДУДУ взема телевизора и го занася на масата. Другите идват при НАЗАН.)

ЗЕЙНЕП - Какво ти стана Назан?

СЕРАП - Седни ей така.

НАЗАН- охх, боли ме кръста.

ИЗМИР - госпожо Назан като знаеш че те боли кръста защо носиш този телевизор?

НАЗАН- *(Протяга се на креслото. Като се гърчи от болка)* ами питай ме защо. Отбих се при телевизионния техник. Работилницата беше затворена. Казах си, “Да им занеса телевизора в кухнята. И без това не го ползвам. На тях им е по-необходим. Скучно им е. Да не пропускат сериалите.”

ДУДУ - Господ да те възнагради!

ИЗМИР – Много ти благодарим!

АЛЖИР – Нямахме нужда да се уморяваш заради нас. Един ден можехме да живеем и без телевизор.

НАЗАН - Не може. Веднъж обещах. Веднага отидох в къщи. Включих телевизора. За всеки случай, да проверя дали работи. След това натиснах звънеца на портиера. Отвори ми жена му, него го нямаше. “къде е, кога ще се върне“ я попитах. Каза ми “Чак довера ще се върне“. “Щях да го помоля да занесе телевизора до колата” и казах. “Идвам” ми отвърна и веднага дойде. Жената на портиера намести телевизора в колата. Предложи ми да дойде с мене: “трябва да ме оставиш обратно в къщи” ми каза. “Благодаря“отвърнах, “След приюта ще се отбия в профсъюзите. Ако те оставя обратно ще закъснея“ след това запалих колата и както виждате благополучно дойдох.

ЗЕЙНЕП - да беше натиснала звънеца, щяхме да слезем долу да го вземем.

НАЗАН - бог да ми е свидетел Зейнеп, мислех си че няма да има нужда. “има асансьор” си казах. Все ще намеря някого който ще занесе телевизора до асансьора. Минаваше младеж. Помолих го, помогна ми момчето, занесе телевизора до асансьора. Благодарих му и му казах че няма нужда повече от него.

СЕРАП - станалото станало.

НАЗАН - поисках да ви направя сюрприз. Не беше много умно от моя страна,

ЗЕЙНЕП - правилно. И без това страдаш от кръста си.

СЕРАП - въпреки това си помъкнала телевизора.

НАЗАН - да, въпреки това. Казах си че нищо няма да се случи. Едва бях направила две крачки и почувствувах как нещо ми щракна в кръста. “надробихме я” си казах. Стана тя каквото стана. Дойдох дотук ни жива ни умряла.

ДУДУ - то добре че си успяла да натиснеш звънеца.

ИЗМИР - И то три пъти.

НАЗАН- (*показва как*). Ето така, обърнах се странично и натиснах звънеца с главата си.

ДУДУ - Господ да те възнагради!

ИЗМИР - Браво.

ДУДУ - Госпожа Назан удържа на думата си както винаги.

ЗЕЙНЕП - за сметка на болките си в кръста.

СЕРАП - ходи пак до квартал Шириневлер на физическа терапия ако си нямаш работа.

НАЗАН - Да пази бог.

ЗЕЙНЕП - бог как да ни опази?

СЕРАП - ще трябва да ходиш на физическа терапия.

ИЗМИР - по-добре отколкото да ти се наложи да легнеш под скалпела.

НАЗАН - мисля си как ще се върна в къщи. Как ще обясня това на мъжа си? Ако чуе че съм вдигнала телевизора, ще ме убие. Онзи ден ми каза да престана да се занимавам с тези неща. "ще се погубиш както е тръгнало" ми кресна! Не бива да узнае!

ЗЕЙНЕП - (*Усмивва се*) което си е право право си е.

ЗЕЙНЕП - да се надяваме че няма да узнае. Бъди спокойна.

СЕРАП - боже мой.

ДУДУ –Обърни се ей така Госпожо Назан. Да видя какво ти е на кръста.

ЗЕЙНЕП – остави, ще я осакатиш напълно.

ДУДУ - (обидено) искам да и помогна.

(**НАЗАН** с голям труд се обръща по лице върху креслото. С болка хленчи.)

СЕРАП - необходима е твърда основа.

ДУДУ - Да и помогнем да легне на на пода.

(всички заедно смъкват **НАЗАН** на пода.)

ДУДУ - Отпусни се.

НАЗАН - Тогава боли .

ДУДУ - И сина ми го боли кръст.

(*С ръката си проверява кръста на **НАЗАН***) Тука има ли болки?

НАЗАН - Няма

ДУДУ - А сега ?

НАЗАН- Да ! Ох за Бога ! Много боли

ДУДУ - Сега?

НАЗАН - по-малко

ДУДУ - (*Прави масаж на кръста и*) обърни се по гръб. Почини си малко
(***НАЗАН** с голям труд се обръща по гръб. Очевидно е че изпитва болки.*)

НАЗАН - Дайте ми една възглавница под главата.

(***ИЗМИР** взима една възглавница и я слага под главата на **НАЗАН**.*)

ИЗМИР - така по добре ли е?

НАЗАН - Ако не мърдам по добре е.

ЗЕЙНЕП – Назан, ако искаш да повикам линейка?

НАЗАН- Няма нужда

ЗЕЙНЕП - След това да не кажеш че не съм казала. Имам познати в бърза помощ на болницата. Добре ще е да те прегледа лекар.

НАЗАН - нека да си отпочина малко... ако не ми мине можете да ме закарате. Хайде, поставете телевизора.

СЕРАП - не му е времето!

НАЗАН - заради него съм в това положение. Да видя дали си струваше да го нося дотука.

ДУДУ - (*Наивно*) сериалните филми ще започнат довечера.

ИЗМИР - Не мисля че има нещо което си струва да се гледа в момента.

НАЗАН - Погледни там, вижда се щепсела на кабела... Видяхте ли.. извадете другия и поставете този на негово място. Това е всичко.

ЗЕЙНЕП - (*Мобилния телефон започва да звъни. Отварйки я го*) От Министерството... Ало... Да. Слушам ви. (*слуша известно време*). Дайте я на телефона да поговорим. (*слуша*). Добре... идвам веднага. (*затваря телефона*). Председателя ме вика спешно.

СЕРАП – Щом е спешно значи има нещо важно.

ЗЕЙНЕП- За Председателя всичко е важно.
(*пред външната врата*) Назан не искаш ли линейка?

НАЗАН - добре съм така Зейнеп. Да полежа още малко, после ще видим. Ако ида в болницата току виж ме оставили там. Как бих могла да обясня това на съпруга си.

ЗЕЙНЕП - (*излизайки*) както кажеш.

ДУДУ- (*Идва при нея*) Госпожо Зейнеп искам да ви кажа нещо?

ЗЕЙНЕП - слушам те лельо Дуду?

ДУДУ- (*Тихо, да не чуят другите*) не искам да ида в старчески дом.

ЗЕЙНЕП - Какво значи не искам?

ДУДУ - не искам да живея в старчески дом в очакване на бога на смъртта.

ЗЕЙНЕП - какво искаж да кажеш?

ДУДУ- в старческия дом всички са старци. Смъртта е което ги очаква. Не мога да живея с тази мисъл!

ЗЕЙНЕП - (*Нервира се*) Намери че премери жено Дуду! (*усмихва се*) или искаш да се върнеш в дома на сина си?

ДУДУ – Не.

ЗЕЙНЕП - Ами къде ще отидеш тогава?

ДУДУ- никъде. Искам да остана тука. Съгласна съм да върша цялата късна работа, както и досега. Разреш ми да остана тука.

ЗЕЙНЕП - Недей да говориш глупости! Това е невъзможно!

ДУДУ - От тебе зависи. Каквото кажеш това ще стане

ЗЕЙНЕП - не е лесно колкото си мислиш. Има си правила! Как мога да обясня това на председателя? Знаеш ли колко хора има които да искат да са на твое място? Пригответи се, прибери си багажа. Утре сутринта ще те закарам.

*(ЗЕЙНЕП става и заминава. Дуду седи тъжна. ГЮЛЛЮ върви ту напред ту назад, продължава да чете молитви. СЕРАП минава в стаята си. Изважда книга, чете.)
(Тишина)*

НАЗАН- Нещо ли се случи, лельо Дуду?

ДУДУ - няма нищо.

ИЗМИР - тъжна си.

ДУДУ- Утре заминавам. Мъчно ми стана. Привикнах да живея тук, с вас.

НАЗАН- говориш, като че се виждаме за последен път. Пак ще дойдеш. Не те затварят в килия в края на краищата.

ИЗМИР - правилно. Пак ще се виждаме. И ние свикнахме с тебе.

НАЗАН - Хайде, усмихни, ти идвам на гости от време на време.

ИЗМИР - И аз. Малко ли добрини видяхме от теб.

ДУДУ- дано да имаше възможност да остана тук, сред вас.

ИЗМИР – дано!

ДУДУ- помолих госпожа Зейнеп. Обаче тя каза "Не може". Всичко си вървяло по правилата.

НАЗАН - лельо Дуду, и тя е длъжна да се подчинява на заповедите.

ДУДУ – Знам, но все пак ми стана тъжно.

НАЗАН - разбирам те. Но ако можеше да се направи нещо по този повод непременно би го направила. Уверена съм. И на мене ми ще ми е мъчно за тебе. Ще ми липсва кафето ти, и чая... Много ми се допи чай!

ДУДУ - веднага ще направя, щом ти се пие.

НАЗАН - как ще пия чай в това състояние?

ДУДУ - ще поставим още няколко възглавници...

НАЗАН- май не е лоша идея..

ДУДУ - разбира се че не е лоша.

НАЗАН- Не, отказах се. Включете поне радиото. Тишината ми тежи.

(ИЗМИР включва радиото. Свири танцова музика.)

СЕРАП - *(Креци отвътре)*. Намалете гласа му. Има спящи!

(ИЗМИР намалява гласа на радиото.)

НАЗАН - ооох, как ми се иска да танцувам. Най-добре сменете канала.

(всички се смеят с изключение на ГЮЛЛЮ. ИЗМИР сменя канала на радиото. Чува се народна песен. След малко звъни звънецът на вратата. ГЮЛЛЮ с молец поглед насочва очите си към вратата. ФИДАН уплашена влиза вътре. Всички мълчат, като обездвижени са. Сцената е като от филм със забавени кадри.)

ГЮЛЛЮ - *(става на кракаи, със сълзи на очи се приближава до Фидан. Изведнъж едва ли не връхлита върхуня и започва да я бие.)* кучка!

ФИДАН - *(Пада на земята)* Майко!

ГЮЛЛЮ - *(Без да и дава възможност да говори)* кучка!

ФИДАН - Чакай! Изслушай ме! Не ме удряй!

ГЮЛЛЮ - какво ще те слушам... Ах ! *(бие дъщеря си с плесници и юмруц, без да и даде възможност да отговори)* какво ще кажа на баща ти? Развратница...

(Първа ИЗМИР тича към Гюлю, ГЮЛЛЮ продължава да удря ФИДАН. След нея идват ДУДУ и АЛЖИР. Отвътре тичайки идва СЕРАП. Прегръща ГЮЛЛЮ и се опитва да вземе ФИДАН от ръцете и.)

ФИДАН - *(Изведнъж с гняв се изтръгва от ръцете на майка си.)* Стига! Стига!

(ГЮЛЛЮ е потресена е от неочакваното поведение на дъщеря си. Мълчи. Жените този път с усилие задържат ФИДАН. Всичко се връща към нормалното си положение.) Ти доведе баща ми до това състояние! Дори и един ден не го посрещна усмихната! Баща ми е ангел. Изкара човека от релсите!

СЕРАП - млъкни моля те!

ИЗМИР - Фидан!

ДУДУ - не бива да говориш така с майка си!

(ГЮЛЛЮ безгласно плаче)

ФИДАН - (*Започва да плаче.*) Дори не ме попита къде съм била (*Отново нервирайки се*) отидох да се видя с татко! С татко разбираш ли! С татко когото блъскаш и риташ! Дошъл в Истанбул, иска да говори с тебе.

(*ФИДАН започва отново да плаче, но тихомълком. Другите учудени мълчат.*)

СЕРАП - да беше казала на майка си къде отиваш. Много се разтревожи.

ДУДУ - Дори припадна.

ИЗМИР - Помислихме че ще умре.

НАЗАН- (*лежейки на същото място*) Като станеш майка ще разбереш.

ФИДАН - (*опечалена*) Ако бях казала би ли ми позволила да се срещна с татко?

СЕРАП- Поне на мене да беше казала Фидан. Или на госпожа Зейнеп. Щяхме да намериме някакво разрешение.

(*Тишина*)

ФИДАН - прави сте. Тази сутрин ме потърси. Каза че е тук, в Истанбул, че много иска да ме види. Така се зарадвах че всичко друго ми излезе от главата.

(*Тишина. Отвън се чува настоятелен звук на клаксон. ИЗМИР разбира че мъжът и е дошъл пак.*)

ДУДУ - (*Гледа от прозореца навън без да бъде забелязана*) Твоят пак е дошъл.

ИЗМИР – (*мисли известно време. Взима писмото на мъжа си и решително става.*) крайно време е да свърши!

СЕРАП - не мислиш да слезеш долу, нали?!

ИЗМИР - Не!

ДУДУ - Или искаш да се сдобрите?

ИЗМИР - да пази бог. (*Идва и поглежда през пердето*) Всичко свърши вече!

СЕРАП - Какво мислиш да правиш?

НАЗАН - Бъди внимателна!

ИЗМИР - Вече не издържам на това напрежение. Днес ще приключа с този въпрос. Бъдете спокойни! Или или! (*отваря прозореца, крещи*) Слушай! Прочетох писмото ти! слушай ме добре! Не се връщам при тебе! Решението ми е окончателно, не се връщам! Прави каквото знаеш! Украси Истанбул с афиши. Опозори ме! Направи го, не мисли за децата си! Очерни и тяхното и моето бъдеще! Но да не те видя утре отново тука! Ако дойдеш, ще представя писмото ти на Прокуратурата! Подписал си го! Имам и свидетели. Ще те вкарат в затвора за шантаж. И като излезеш от затвора ще те убия! Разбираш ли ме? И в миша дупка да се скриеш ще те намеря и ще те убия! Разбра ли

това, сводник такъв! Сега върви по дяволите! *(отдалечава се от прозореца, сяда, цялата трепери.)*

ДУДУ - *(Идва до прозореца.)* Клекна на земята. Говори нещо.

СЕРАП - *(Идва)* Май плаче.

ИЗМИР - подлец !

ДУДУ - *(Като коментатор на директно предаване)* Качи се в колата.
(Чува се шум на кола. Звукът на клаксона е като плачещ глас който постепенно затихва).

ДУДУ – Замина.

СЕРАП - Надявам се че няма да стане нещо лошо

ИЗМИР- Няма да стане. Познавам го.

ДУДУ - Ами ако направи това което се е заканил?

ИЗМИР - тогава го чака гроб!

СЕРАП - него гроб а тебе затвор!

ИЗМИР - да става каквото ще!

СЕРАП - децата ще останат без родители!

ИЗМИР - решена съм на всичко. Разберете ме! Ще го убия каквото и да става!
(Всички мълчат. Мълчанието продължава известно време. ФИДАН става от мястото си, приближава се до ГЮЛЛЮ. Исква да и целуни ръката. ГЮЛЛЮ отначало се дърпа. ФИДАН настоява. ГЮЛЛЮ вече не се не се съпротивлява. ФИДАН целува ръцете на майка си. Прекарва ръката и по ръцете си, по лицето и очите си. ГЮЛЛЮ прегръща дъщеря си Майка-дъщеря стоят така известно време и мълчат.)

ГЮЛЛЮ - Какво каза баща ти?

ФИДАН - Каза “аз без вас не мога”. Щял да ти се обади по телефона но се притеснявал.

ГЮЛЛЮ - Какво има за притесняване? От колко години съм негова жена.

ФИДАН - Страхува се да не му се затвориш телефона. Дошъл да ни прибере. *(тишина)* Да те потърси ли? Ако искаш да го потърся и да му кажа че чакаш да ти звънне. Но не му крещи майко. Хайде, поговори с него. Скоро ще започне училището. Татко много съжалява. “Никога няма да се повтори” ми каза. Да го потърся ли? *(Другите кимат с глава. ГЮЛЛЮ ги гледа.)*

НАЗАН - личи си че му е дошъл умът в главата.

ИЗМИР - решавай сама. Аз не се меся.

СЕРАП - Според мене си струва да се опита.

АЛЖИР – казва че е за първо и последно. Няма други недостатъци.

ФИДАН - Татко каза че “никога вече няма да се повтори”. Търся го майко. Моля те бъди любезна с него Много ми домъчня за в къщи.

ГЮЛЛЮ - Потърси го.

(ФИДАН звъни по телефона баща си. Другите с любопитство чакат.)

ФИДАН - Татко. Потърси майка. Веднага. Добре. *(затваря телефона)* Добре се отнасяй към него. Много те моля мамо!

(Звънва телефона на ГЮЛЛЮ. ГЮЛЛЮ става на крака. Преминува в стаята на СЕРАП, отваря телефона. Не се чува което говори. Другите чакат.)

СЕРАП - Браво Фидан.

ДУДУ - Уреди работата дъще.

НАЗАН - умно момиче.

ИЗМИР – Чакайте, не бързайте да се радвате.

ФИДАН - *(Моли се)* Дай Боже.

ДУДУ - мисля че работата се уреди.

ИЗМИР - Но не забравяйте. На мъжете не бива да им се вярва дори и да се разкайват. Навикът е втора природа, сами знаете...

АЛЖИР – мед ти капе от устата

ИЗМИР - Дай Боже да греша.

ЗАЕДНО - Дай Боже.

(развълнувани чакат. ДУДУ дори отива до вратата и се опитва да разбере какво се говори. Прави им знак че не се чува. Вратата се отваря и влиза ГЮЛЛЮ. ДУДУ веднага се отдалечава от вратата.)

ГЮЛЛЮ - *(Чака определено време. После)*. Утре сутринта ще ни закара.

(Всички се радват. И най-много Фидан.)

ДУДУ - дай бог всичко да бъде наред.

АЛЖИР – много се зарадвах.

СЕРАП - правилно постъпваш

НАЗАН - Защо утре сутринта?

ГЮЛЛЮ - В автобуса нямало свободни места тази вечер. Пък и нямаше да сварим. Трябва да подредим куфарите.

НАЗАН - *(Звънва мобилния и телефон. Поглежда)* Ах, мъжът ми звъни. *(Изправя се и отваря телефона)* Ало, в приюта съм. След малко ще се прибера. Така ли? Добре. Да ти е сладко! Като дойде госпожа Зейнеп ще изляза. Да, добре. *(Затваря телефона.)* щял да закъснее. Добре се получи, да не ме не види в това състояние. *(Опитва се да стане. Не успява.)* Фидан би ли ме хванала за ръката? *(С помощта на ФИДАН става на крака. Сяда на креслото.)*

НАЗАН – Благодаря, дъще. Чувствувам се по-добре? Както когато отиваш на зъболекар и вече не те боли зъб. Трябва вече да се прибирам в къщи и кръста ме боли по-малко.

ДУДУ - по-малко ли те боли наистина?

НАЗАН - по-добре съм. Чакай да опитам да стана сама. *(Назан лека полека се изправя. С бавни стъпки върви, прегърбена на две. Другите я наблюдават с любопитство.)*

ИЗМИР - слава богу, мина.

СЕРАП - бъди внимателна все пак.

НАЗАН - Бог да ми е свидетел, мина ми. Много ти благодаря лельо Дуду. Ръката ти е чудотворна.

ДУДУ - *(Хвали се.)* вярно е. Ако те потъпча малко няма да остане следа от болките. Легни с лице към земята. Да те потъпча малко. Или ако искаш Фидан да те потъпчи.

НАЗАН - няма нужда. Така съм добре. *(на вратата се звъни, ФИДАН отваря, дошла е ДЕНИЗ. В ръцете си носи торта и един пакет. ФИДАН взема тортата от ръцете и и я слага на масата. ДЕНИЗ е без настроение.)*

ДЕНИЗ - Добър ден.

СЕРАП - Добър ден. Рано се връщаш.

ДЕНИЗ - взех разрешение да изляза два часа по-рано Госпожо Серап. Купих ви торта. Удържах на думата си. Хайде направи ни чай лельо Дуду.

ДУДУ - За къде бързаш дъще?

ДЕНИЗ – излизам след половин час ще лельо Дуду. Приятелите ще ме водят на гощавка. *(Отваря пакета в ръцете си. Отвътре вади малки подаръци. Върху тях е написала имената на всички които са там).* надявам се да ви харесат. Фидан това е за тебе

ФИДАН - (*Взема пакета си с подарък*) Благодаря Дениз.

ДЕНИЗ - А това за тебе, лельо Дуду.

ДУДУ - нямаше нужда дъще.

ДЕНИЗ - Много добрини ми направи. благодаря за всичко Госпожо Серап (*подава малкият армаган*)

СЕРАП - Благодаря Дениз. Много си любезна.

ДЕНИЗ - вие също Госпожо Серап. (*На ИЗМИР*) Това е за тебе како.

ИЗМИР - да си жива и здрава Дениз. (*Целува ДЕНИЗ.*)

ДЕНИЗ - (*на ГЮЛЛЮ*) това е за тебе. Нещо ли се случи Лельо Гюллю.

ДУДУ - утре се завръща в къщи. Мъжът и е дошъл да я вземе

ДЕНИЗ - много се радвам. Имаш гнездо където можеш да се върнеш.

ГЮЛЛЮ - надявам де всичко да бъде наред.

ДЕНИЗ - (*на АЛЖИР*) това е за тебе Лельо Алжир.

АЛЖИР – (*взема пакета, очите и се пълнят със сълзи*). много ти благодаря.

ДЕНИЗ- (*на НАЗАН*) толкова ни помагаш, грижиш се за нас лельо Назан. Винаги когато имаме нужда от тебе си при нас. Да бъде спомен от мен. (*подава пакета*)

НАЗАН - щастие е за мене.

ДУДУ - (*на ДЕНИЗ*). Виж, донесе ни телевизор. Без малко да си осакати кръста.

ДЕНИЗ - къде е госпожа Зейнеп?

СЕРАП - Председателя я повика.

ДЕНИЗ - Ще дойде нали? Искам да я видя и да се простя и с нея.

СЕРАП - Ще дойде след малко.

ДУДУ - За някъде ли заминаваш?

ИЗМИР - Няма ли да се виждаме повече?

ДЕНИЗ - Тази нощ се местя отук. След гощавката ще се настаня при приятелката си.

ДУДУ - За къде бързаш дъще?

СЕРАП –остани още няколко дена, Дениз.

ДЕНИЗ - Време е. Крайно време е да си устроя живота. *(Разчувствена. Като че плаче)* вашата подкрепа е много важна за мене. Бяхте до мене в най-трудните ми дни. Ако днес не съм на улицата, дължа го на вас. Никога няма да забравя добрините на леля Зейнеп. Изпрати ме дори на курс по компютър. Намери ми работа. Научи ме да живея с гордо вдигната глава. Много съм ви задължена. Бог да ви пази!

СЕРАП - това е наше задължение Дениз.

ДЕНИЗ - *(усмихвайки се насила)* Лельо Дуду, ще ме изпратиш без да хапна от тортата ли?

ДУДУ - може ли такова нещо? Ей сега ще приготвя чай.

ДЕНИЗ - отивам да се преоблека и да си приготвя багажа. *(отправя се към вътрешната стая)*

СЕРАП - Дениз имаме гостенка. Спи вътре. Тихо, да не я събудиш

ДЕНИЗ - Ще бъда безшумна като котка.

ДУДУ - Надявам се че заплатата ти е достатъчна.

ДЕНИЗ - Ще ми стигне за всичко Лельо Дуду. Бог да пази шефа. *(тихо влиза в стаята. Затваря вратата.)*

ИЗМИР - още един човешки живот е спасен.

ДУДУ- *(Като подрежда чиниите на масата.)* а то иначе какво щеше да се случи с това момиче? Кой може да забрави добрините ви госпожо Назан? Да ви благослови господ бог.

АЛЖИР - човек може да заслужи да иде в рая и без религиозни пости и обряди, вършейки добри дела. Да ви благослови бог госпожо Назан.

(НАЗАН понечва да каже нещо, на вратата се звъни. ФИДАН отваря вратата. Влиза ЗЕЙНЕП, подире и идва Хатун.)

НАЗАН - Какво каза председателя?

ЗЕЙНЕП - *(На вратата)* Заповядай влез Хатун. *(уплашена и напрегната ХАТУН влиза вътре)* Заповядайте, не се притеснявайте. *(забелязва че ЗИЛФО я няма в хола).* Спи ли Зилфо?

СЕРАП - спи.

ЗЕЙНЕП - Леля Хатун е майката на Зилфо. Дошла е от Силван заради дъщеря си.

НАЗАН - Добре дошла.

ХАТУН - Добре заварила.

СЕРАП – Добре дошли.

ДУДУ- Добре дошла дъще.

АЛЖИР – Добре дошли.

ИЗМИР - Добре дошла лельо.

ХАТУН - Добре заварила.

ДУДУ - заповядай, вземи си от пастата на Дениз. Дениз започна работа. Черпи ни послучай първата си заплата.

ЗЕЙНЕП - Дениз дойде ли?

СЕРАП- Дойде, втрѐ е, преоблича се. Ще ходи на гощавка с приятелите си. Донесла е торта.

ЗЕЙНЕП - много любезно от нейна страна. Доволна ли е от заплата?

СЕРАП - Не я попитахме.

ДУДУ - доволна ще да е, щом е купила подаръци за всички ни.

ЗЕЙНЕП - Хатун, госпожа Назан се занимава с благотворителна дейност. грижи се за нас и за всичко тук.

ДУДУ - Днес ни донесе телевизор. Нашият се повреди.

ЗЕЙНЕП - госпожица Серап е нашият психолог. А другите жени живеят тук. Хатун дочула тревожното събитие и веднага се качила на самолета.

ИЗМИР - Много се тревожим за Зилфо.

ДУДУ- Беше много уморена и тъжна когато дойде.

СЕРАП - Не е лесно. Видяла е да убиват човек.

ЗЕЙНЕП - не кого да е, любимия човек...

ДУДУ - Да се благодарим че тя е жива е здрава.

АЛЖИР – Имала е още време под слънцето божие.

ЗЕЙНЕП – нека поспи още малко.

ХАТУН - Къде спи ?

ЗЕЙНЕП - В тази стая. Леглата са там.

ХАТУН - искам да я видя.

СЕРАП- може, но не я събуждайте.

ХАТУН - Ще погледна от прага на вратата. Няма да я събудя.

ЗЕЙНЕП - Добре.

(ХАТУН става от мястото си, ЗЕЙНЕП отваря вратата. ХАТУН гледа без да влиза вътре. ЗЕЙНЕП дава знаци на ДЕНИЗ да излезе)

ЗЕЙНЕП - *(тихо, на Хатун)* Нека поспи още малко.

(ЗЕЙНЕП влиза под мишницата на ХАТУН, довежда я до същото кресло. ХАТУН е потресена. Тишина.)

ХАТУН – Не постъпи правилно, не постъпи. Знае обичаите. Знае какво я чака. Синът ми мушна пистолета в пояса си и дойде в Истанбул... толкова усилия положих за да се свържа по телефона със Зилфо. Безумна... Защо затваряш телефона? Сестра и, дете живее в Германия, я е търсила безброй пъти. Ако бяхме успели да поговорим с нея нещата нямаше да стигнат дотук.

СЕРАП - Да бяхте възпрепятствували сина си.

ХАТУН - *(Безпомощна)* обичаите са закон при нас. Жените нямат право на глас. Молих се на мъжа си “Недейте” му рекох. Но решението му беше окончателно. “Как ще гледам хората в очите с този срам” така ми каза. Прав е. Имам още шест дъщери освен Зилфо Нито една от тях не се противопостави на баща си. Омъжиха се безропотно за тези които баща им сметна за подходящи. Не съжالياват. Понеже браковете се сключват в небесата. И шестте ми дъщери свиха гнездо, имат си дечица... При нас там каквото каже бащата това става. И моя мъж го избра баща ми. И през ум не ми мина да му възразя. Шестте ми дъщери също, живеят мирно тихо... но Зилфо каза че ще се омъжи за този когото обича. Ах лудата ми дъщеря. Ахх, опозори и себе си и нас... напои с кръв ръцете на брат си. Обичаите са закон при нас. Знаеше какво я чака. Видяхте ли какво пишат днешните вестници. Красавицата от Диярбакър. Засрами ни пред всички. Всеки ни гледа и ни се подиграва. *(ДЕНИЗ излиза тихомълком отвътре, затваря бавно вратата. Преоблякла се е. Фрапантна е. Със силно начервени устни, с обувки със замайващо високи токчета. Прилича на проститутка. Подава на ЗЕЙНЕП армаганът който държи в ръката си.)*

ЗЕЙНЕП - Благодаря много. Изглеждаш невероятно.

СЕРАП - наистина невероятно!

ДУДУ - красавица си беше красавица си и сега.

ИЗМИР - ако излезеш така на улицата ще те отвлекат.

НАЗАН - наистина си много красива Дениз! *(Дениз сякаш се е засрамила)*

ДУДУ - Хайде разрежи тортата.

(ДЕНИЗ взима ножа който ДУДУ и подава и разрязва тортата. Всички ръкопляскат. ДУДУ сервира а ДЕНИЗ раздава чиниите. ДУДУ пълни чашите с чай, ДЕНИЗ ги раздава.)

ЗЕЙНЕП - да си жива и здрава Дениз. Хайде да ни е сладко. *(Безмълвно ядат)*

ДЕНИЗ – *(доближава Зейнеп, тихомълком.)* Няма никога да забравя добрините ви Госпожо Зейнеп.

ЗЕЙНЕП - няма за какво да ми благодариш Дениз, това е наш дълг. Радвам се че нещата при теб се уредиха добре. И Председателя се зарадва. Каква заплата ти дадоха?

ДЕНИЗ - *(лъже)* Ще мога спокойно да живея Госпожо Зейнеп.

ЗЕЙНЕП - *(усъмнила се е)*. Колко ти дадоха Дениз?

ДЕНИЗ - да не ми е уроки!

ЗЕЙНЕП – Кажи, дъще!

ДЕНИЗ - *(Внезапно)* Напуснах работа Госпожо Зейнеп.

ЗЕЙНЕП - Не разбрах ? Какво значи напуснах?

ДЕНИЗ - Започвам друга работа *(почти крещи)* . С парите които ми дадоха не мога да си платя дори наема Госпожо Зейнеп!

ЗЕЙНЕП - Защо не ми каза?

ДЕНИЗ - какво бихте могли да направите?

ЗЕЙНЕП - Щяхме да кажем на Председателя. Той щеше да разговаря с шефа ти.

ДЕНИЗ - *(излива си душата)*. На шефа му казах “Тези пари няма да стигнат дори за квартира”. Знаете ли какво ми отвърна? “готов съм да ти плащам наема” Щял да идва един-два пъти в седмицата в замяна на това. *(Тишина)* Госпожо Зейнеп вие направихте това което можяхте. Много съм ви задължена. Но това не стига. Разбирате ли? *(Млъква. още малко и ще заплаче)* не стига!

ДУДУ - трудно и тъжно е да се живее!

ЗЕЙНЕП -не падай духом Дениз. Ще направя всичко възможно за да ти помогна. *(ДЕНИЗ понечва да каже нещо, но Зейнеп не и дава възможност.)* Разбирам. Ще ти намерим друга работа. всичко ще се оправи. Само имай малко търпение. *(всички мълчат. Вратата се отваря и влиза ЗИЛФО. гледа учудено и уплашено. ХАТУН се изправя)*

ЗЕЙНЕП - ела Зилфо, виж, кой е дошъл?

(ЗИЛФО забелязва майка си. потреперва. ХАТУН и ЗИЛФО се гледат очи в очи. *Сцената е като от филм със забавени кадри. ЗИЛФО прегръща майка си. ХАТУН прегръща дъщеря си. ЗИЛФО целува ръката на майка си. Облива се в сълзи. ХАТУН е хладнокръвна, като че полага големи усилия за да не заплаче*)

ХАТУН - защо дъще, кажи ми защо? Не помисли ли поне за мен? Знаеше какво те чака и въпреки това се разбунтува? (ЗИЛФО мълчи.) Аз съм ти майка. (безнадеждно) Носих те девет месеца под своето сърце. Дойдох да те прибера, нека се върнем заедно. Ще бъдеш под моя закрила доде наършиш осемнайсет а след това ще извадим задгранични паспорти и ще отидем в Германия при сестра ти. Хайде, пригответи се. Време е.

ЗЕЙНЕП - защо бързаш Хатун, останете поне тази нощ.

ДЕНИЗ – леглото ми е свободно.

ЗЕЙНЕП – утре сутринта ще ви проводим.

ХАТУН – дълъг път ни чака. Време е. Да не ни намери брат ти. Аз те намерих, значи и той може да те намери. Хайде дъще, пригответи се. Благодаря ти госпожо Зейнеп. Повикайте ни едно такси, друго от нищо нямаме нужда. Хайде Зилфо, време е.

ЗЕЙНЕП – (ЗИЛФО отива да се облече в стаята. ЗЕЙНЕП звъни по телефона) Здравейте. Бихте ли изпратили едно такси в приюта. Благодаря. Чакам. Звъннете по домофона като дойдете. (всички чакат. след известно време се чува звук на клаксон отвънка)

ЗЕЙНЕП - (поглежда през прозореца) таксито дойде. (СЕРАП се насочва към стаята но спира, виждайки че ЗИЛФО идва. ЗИЛФО влиза в хола в черен чаршаф, със слънчеви очила на очите и в ръцете с малка чанта.)

ХАТУН – какво е това? защо си се облякла по този начин дъще?

ЗЕЙНЕП – полицаите са я облекли по този начин. За камуфлаж.

ХАТУН – (замисля се за момент) добре са го намислили. Дори аз не бих могла да те позная. Благодаря ви госпожо Зейнеп. Почакай малко Зилфо. Ще ида до тоалетната. (ЗЕЙНЕП посочва банята. ХАТУН влиза в банята. Там е светло и зрителите виждат ХАТУН. ЗИЛФО чака на прага така като че чака да бъде принесена в жертва. Всички мълчат.)

ХАТУН – (изважда мобилния си телефон. Търси някого. Безнадеждна е.) ти ли си синко? Виждаш ли таксито? (с плачещ глас) покрила се е с черен чаршаф! Сама е. (затваря телефона. Влиза в хола. С блуждаещи очи) слез Зилфо. Не се бави. Веднага се качи на таксито. Идвам след малко.

ЗИЛФО – Добре майко. (гледа с благодарност ЗЕЙНЕП и СЕРАП. Обръща се към всички.) сбогом. Простете ми ако съм сгрешила спрямо вас. (целува им ръцете)

ЗАЕДНО – простено да ти е!
ДУДУ – лек път!

ЗЕЙНЕП – На добър път!

СЕРАП – На добър път!

ДУДУ – лек път, дъще!

АЛЖИР – да си жива и здрава!

ИЗМИР – да си жива и здрава!

ГЮЛЛЮ – бог да те пази!

(ЗИЛФО прегръща ФИДАН. излиза. Тихо е, чуват се само отдалечаващите се стъпки на ЗИЛФО. ХАТУН стои до прага. Тишина.)

ХАТУН – останете със здраве.

(в момента в който ХАТУН излиза през вратата се чуват няколко изстрела подред. Жените се насочват към прозореца и вратата. Изведнъж застават неподвижни като фотографии. Тишина. Действащите лица стоят на сцената неподвижно докато изстрелите с пистолет зачестяват, превръщат се в непоносим шум на картечници. Светлините постепенно изгасват.)

КРАЙ

Истанбул, 22 февруари 2010